

Βιολογία
Γεωργίου Θεοδ. Κανδηλάου. Καίεν
διδασκαλίας - Συμμοίωρα

Αιμορροϊκές ασθένειες.

Αγέφυρα 27.7.1949

Πάρεσθ. 27.7.1949

Είναι η χειρότερη ασθένεια -

σημείων 40 Η ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑ

και το πιο κοινό αίμα μου

Γεωργίου Θεοδ.

Κανης

ΚΑΝΔΗΛΑΟΥΤΗΣ

KANIS

Τὴν βλεννόρροικον φαίνεται, ὅτι ἐγνώριζον οἱ ἀρχαῖοι, καθότι ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ Λευϊτικὸν ὁμιλεῖ περὶ ρύσεως, ἣτις βεβαίως εἶνε ἡ βλεννόρροικα. Ἐν τούτοις οὐδαμοῦ ἀλλάχου ἀναφέρεται ἡ νόσος αὕτη καὶ πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τοὺς Ἀρχαῖας ἰατροὺς διὰ νὰ εὐρωμεν περιγραφὴν τῆς βλεννορροίας.

Ἡ βλεννόρροια δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ συνηθέστερον τῶν νοσημάτων. Ἀληθῶς εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ πληθυσμοῦ ὀλίγοι εἶνε οἱ μὴ παθόντες βλεννόρροικον, πολλοὶ δὲ τὸναντίον οἱ παθόντες αὕτην κατ' ἐκινάληψιν.

Αἷτια.—Ὡς αἷτια τῆς βλεννορροίας ἀναφέρονται ὅχι μόνον ἡ μετάδοσις, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀφροδίσεις· καταχρήσεις, ὁ αὐνανισμός, αἱ παρκατεταμέναι στύσεις, οἱ παντοῖοι ἐρεθισμοί, ἡ συνεύρεσις μετὰ γυναικὸς ἐχούσης τὰ ἔμμηνα αὐτῆς, αἱ καταχρήσεις τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τοῦ ζύθου, τῶν ἰσχυρῶν οἶνων κ.τ.λ. ὡς καὶ τινὰ φάρμακα.

Ἐν συγόφει, δύο αἷτια δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς πραγματικά, πρῶτον μὲν τὴν μετάδοσιν, εἰτα δὲ τὴν ὑπερβολικὴν διέγερσιν τῆς οὐρήθρας ἔνεκα διαφόρων ἐπιδράσεων, κυρίως ὅμως ἔνεκα ἀφροδισίων καταχρήσεων. Ὁ μέγας Ρικὸρ ἔλεγεν: «Ὁ ἐξετάζων καὶ μελετῶν πᾶς αἷτια τῆς βλεννορροίας, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ εἰδικὸν τῆς νόσου μόλυσμα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐλλείπει. Συνηθέ-

στατα εὐρίσκονται γυναικες, αἵτινες μετέδωκαν βλεννορροίας ἐν τω νωτάτῳ καὶ ἐπιμονωτάτῳ καὶ αἵτινες ἔπασχον μόνον ὑπὸ κατάρρου τῆς μήτρας, ἐνίοτε δὲ μόλις πυώδους. Συχνάκις τὰ ἐμμηνα φαίνονται ὡς ἡ μόνη αἰτία τῆς μεταδοθείσης νόσου. Τέλος εἰς πολλὰς περιπτώσεις οὐδὲν ἕτερον εὐρίσκει τις πλὴν παρεκτροπῶν διαιτητικῶν, καταχρήσεων ἀφροδισίων, τῆς χρήσεως ποτῶν τινῶν καὶ τροφῶν..... Ὑποστηρίζω ἐν ἐπιγνώσει τῶν πραγμάτων, ὅτι συχνάκις αἱ γυναῖκες δίδουσι βλεννόρροϊαν χωρὶς νὰ ἔχωσιν αὐτήν.»

Καὶ ὁ Φουρνιὲ συμφωνεῖ πληρέστερα πρὸς τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Ρικὸρ, λέγων μάλιστα τὰ ἑξῆς : «Ὁ Ρικὸρ λέγει συχνάκις αἱ γυναῖκες δίδουσι βλεννόρροϊαν, χωρὶς νὰ ἔχωσιν αὐτήν, ἐνῶ καθ' ἡμᾶς ἔπρεπε νὰ εἴπη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.»

Ἡ κοινοτέρα αἰτία τῆς βλεννορροίας εἶνε ἀνταντὶρρήτως ὁ ἐρεθισμὸς τῆς οὐρήθρας. Αἱ ἀφροδίσεις καταχρήσεις εἶνε ἡ συχνοτέρα ἀφορμὴ τοῦ ἐρεθισμοῦ τούτου καὶ ἐπομένως τῆς νόσου. Ἡ κατάχρησις τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ αἱ καταχρήσεις εἰς τὰ γεύματα εἶνε βεβαίως αἰτία ἐρεθισμοῦ, τοῦλάχιστον αἵτις ἐπιβοηθητικά, ἅτινα συνδυαζόμενα πρὸς τὰς ἀφροδίσεις καταχρήσεις, συντελοῦσι πολὺ εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς βλεννορροίας.

Ὑπάρχουσι πολλοὶ οἵτινες παθαίνουσι βλεννόρροϊαν κατόπιν ἀσελγῶν συνομιλιῶν καὶ παιγνίων μετὰ γυναικὸς (χωρὶς νὰ συνευρεθῶσι μετ' αὐτῆς), ἢ κατόπιν ἀφθόνου πόσεως καμπανίτου ἢ ζύθου. Ἄλλοι παθαίνουσι τὴν νόσον κατόπιν ἀτελοῦς συνουδίας ἄνευ ἐκσπερματώσεως.

Ἡ ἐπαφὴ τῶν ἐμμήνων ὡς καὶ ἡ τῶν ὑγρῶν τῆς λευκορροίας δὲν προξενοῦσι πάντοτε βλεννόρροϊαν, λίαν δ' εὐλόγως παρατηρεῖ ὁ Γκερέν, ὅτι «ἂν ἡ λευκορροία ᾖτο μολυσματικὴ, οἱ ἄνδρες θὰ ὑπεχρεοῦντο νὰ παραιτηθῶσι τοῦ γάμου εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ λευκορροία ὡς ἐκ τῶν ὑγιεινῶν συνθηκῶν εἶνε συχνοτάτη εἰς τὰς νεάνιδας.»

Δὲν δύναται τις ὁμῶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ λευκορροία δὲν ἐπιδρᾷ

πρὸς εἰς τὴν ἐπέλευσιν τῆς βλεννόρροιας· βεβαίως εἶνε δυνατόν ἐνίοτε νὰ προκαλέσῃ ἑντονὸν ἐρεθισμὸν τῆς οὐρήθρας καὶ κατὰ συνέπειαν βλεννόρροιαν.

Τὰ δὲ ἔμμηνα εἶνε συχνάκις λίαν ἐρεθιστικά, δυνατόν δὲ νὰ πάθῃ ἐρεθισμὸν ἡ οὐρήθρα τοῦ ἀνδρός, ὅστις συνευρίσκεται μετὰ γυναικὸς ἐχούσης τοιαῦτα ἔμμηνα.

Ὁ Ρικὸρ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἰατροὶ εἶδον συχνάκις γυναῖκας τελείως ὑγιεῖς, ἐνῶ οἱ μετ' αὐτῶν συνευρεθέντες ἄνδρες ἔπαθον βλεννόρροιαν. Ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι ἡ νόσος ἵνα ἀναπτυχθῇ δὲν ἔχει πάντοτε ἀνάγκην τοῦ φλεγμονώδους ἐρεθισμοῦ τῶν διαφόρων ὑγρῶν, ἵτινα ἐκρέουσιν ἀπὸ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός, ὅτι δὲ δύναται νὰ παρχθῇ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἄλλων αἰτίων ἁτομικῶν τοῦ ἀνδρός, χωρὶς νὰ συμμετέχῃ ἡ γυνή.

Ἀναφέρουσιν ἐπὶ ὡς δυνάμενα ἂν μὴ νὰ προκαλέσωσι τὴν βλεννόρροιαν, τοῦλάχιστον νὰ ὑποβοηθήσωσιν εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆς, τὸν αὐνανισμόν, τὴν παρκατεταμένην στύσιν, τὰ λίαν παρατεταμένα λουτρά μετὰ τὴν συνουσίαν κ.τ.λ.

Γενικαὶ συνθῆκαι. — Ἡ βλεννόρροια εἶνε συχνότερα εἰς ἄτομα ξανθὰ, λευρατικά, χοιραδικά, εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐπιδίδονται εἰς ἀφροδισίους καὶ ἄλλας καταχρήσεις, οἵτινες ἐξαντλοῦνται εἰς ἀγρυπνίας, ὕργια, κ.τ.λ. Ὑπάρχουσι προσέτι ἄτομα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ νόσος ἀναπτύσσεται μετὰ ἰδιαζούσης εὐκολίας ἐκ τῆς ἐλάχιστης καταχρήσεως, τῆς ἐλάχιστης παρεκτροπῆς καὶ μετὰ συνουσίαν μετὰ γυναικός, ἥτις εἰς ἄλλους οὐδὲν θὰ μετέδιδεν. Ὑπάρχουσιν ἄφ' ἑτέρου ἄλλοι, οἵτινες τῶν πάντων καταχρῶνται καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε λαμβάνουσι βλεννόρροιαν.

Οἱ παθόντες ἤδη βλεννόρροιαν εὐκολώτερον τῶν ἄλλων προσβάλλονται ὑπὸ τῆς νόσου ἐκ νέου.

Ὅταν ἡ βλεννόρροια δὲν προέρχηται ἐκ τῆς κυρίως μεταδόσεως, ὀφείλεται εἰς αἷτια συνδεδυσμένα, δηλαδὴ ἀφροδισίας καταχρήσεις, διεγέρσεις ἐξ οἶνοπνεύματος, ἐρεθισμούς. Ἡ νόσος ἀναπτύσσεται

σεται ὑπὸ τὰς συνηγωμέναις τυχούσας ἐπιδράσεις. χίτρινες κεχωρισμένως ἐκάστη δὲν ἤθελον προκαλέσει τὴν βλεννόρροιν.

Οὕτω βλέπομεν ἄτομον, ὅπερ ἔζησεν ἐπὶ μῆνας καὶ ἔτη μετὰ γυναικὸς ἐχούσης λευκόρροιν ἢ κατάρρουν. καὶ λαμβάνει βλεννόρροιν ἐκ τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Τίς ἡ αἰτία τῆς βλεννόρροιας τυχούσης; Ἡ αἰτία εἶνε ὅτι εἰς τὸν συνήθη ἐρεθισμόν προσετέθη ἐτέρη διεγερσις τῆς οὐρήθρας ἐκ διαιτητικῆς καταχρήσεως.

Οὕτω γυνὴ ἐγγαμος οὐδὲν νόσημα δίδει εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς. ἐξ αὐτῆς ὁμως λαμβάνει βλεννόρροιν ὁ περιπαθὴς ἐραστής. Οὕτως ἐξηγεῖται καὶ τὸ διατὶ λαμβάνει τις συχνότερον βλεννόρροιν ἐκ τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας διεγείρεται πλειότερον ἢ ἐκ τινος ἐταίρου κοινῆς, μετὰ τῆς ὁποίας συνήθως δὲν διεγείρεται πολὺ, συνευρισκόμενος μετ' αὐτῆς ψυχρῶς δύναται τις εἰπεῖν καὶ ταχέως.

B.

Η ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑ Εἰς ΤΟΝ ἌΝΔΡΑ

Συμπτώματα. — Ἡ βλεννόρροια δὲν ἀναφαίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν συνουσίαν, ἀλλὰ μετὰ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακρόν, συνήθως 4—5 ἡμερῶν.

Ἡ εἰσβολὴ τῆς νόσου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξαγγέλλεται δι' ἰδιόζοντος αἰσθήματος κατὰ τὴν οὐρήθραν, διὰ κνησμοῦ, γαργαλισμοῦ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ πέους καὶ αἰσθήσεως καύσου κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ οὔρου. Εἶτα ἐν ὑγρὸν θερμὸν ἐμυρνίζεταί κατὰ τὸ στόμιον τῆς

οὐρήθρας καὶ συγκολληθῇ τὰ χεῖλη αὐτῆς, ἅτινα εἶνε ἐλαφρῶς ἐρυθρὰ καὶ ἐξωγκωμένα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δύναται τις διὰ τῆς πίεσεως νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκρυσθὴν σταγόνων τινων ὑγροῦ ὑπολεύκου καὶ ἰξώδους.

Τὰ πρόδρομα τῶν συμπτῶματ' ἐπιτείνονται μετ' οὐ πολὺ ἢ οὕρησις προκλεῖ ἐντονώτερον καῦσον, ἢ ροὴ αὐξάνει, ἐνῶ ἐνταύτῳ ἀλλάσσει χροιάν τὸ ἐκρέον ὑγρὸν, ὅπερ καθίσταται ὑποκίτρινον καὶ κηλιδοῖ τὰ λευκόρουχα. Τὸ πέος παρουσιάζει συμφορήσιν.

Μετὰ 4—5 ἡμέρας τὰ φαινόμενα φθάνουσιν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἐντάσεως αὐτῶν· ἡ ροὴ γίνεται πρασινωπὴ, πόνοι ὁλονένζωηρότεροι συνοδεύουσι τὴν οὕρησιν, στύσεις ἐπανειλημμέναι καὶ λίαν ἀλγειναὶ ταρασσουσι τὸν ὕπνον, κυρίως κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς νυκτός· τὸ πέος εἶνε εὐαίσθητον, ἐξωγκωμένον καὶ ἀλγεινόν, ἢ βάλανος εἶνε ἐρυθρὰ· ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν μαρτυρεῖ τὸν σφοδρὸν ἐρεθισμὸν τῶν μερῶν.

Ἐνίοτε ἐπέρχεται ἐκσπερμάτωσις ἐκ τῶν στύσεων τούτων. Κατὰ τὴν ὀξείαν περίοδον ἡ ἐκσπερμάτωσις εἶνε ὑπερβαλλόντως ἀλγεινὴ καὶ προκαλεῖ αἰσθησιν φρικτῶδη ἐσωτερικῆς διασχίσεως, ἐνίοτε δὲ μετ' αὐτὴν ἐπέρχεται αἱμορραγία ἀπὸ τῆς οὐρήθρας, ἐν γένει ἐλαφρά.

Πορεία καὶ διάρκεια. — Ἡ φλεγμονὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς βαλάνου καὶ ἐπεκτείνεται ἐκ τῶν πρόσω πρὸς τὰ ὀπίσω παρουσιάζει δὲ τέσσαρας περιόδους τὰς ἐξῆς : Αὐτὴν τὴν περίοδον τῆς ἀρχῆς, ἣτις διαρκεῖ τέσσαρας περίπου ἡμέρας· Βὐτὴν τὴν περίοδον τῆς ὀξύτητος, ἣτις ἐν γένει παρτείνεται μέχρι τῆς δευτέρας, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς τρίτης ἐβδομάδος· Γὐτὴν τὴν περίοδον τῆς ἀκμῆς, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια εἶνε διάφορος· Δὐτὴν τὴν περίοδον τῆς παρακμῆς, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια εἶναι ποικιλωτέρα τῆς διάρκειας τῆς προηγουμένης περιόδου, οὕσα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον βραχεῖα ἀναλόγως τῆς γενομένης θεραπείας.

Ἡ βλεννόρροια κατὰ κλήλως θεραπευομένη δύναται νὰ ἰαθῇ

ἐντὸς 25—30 ἡμερῶν, συχνότερον ὅμως διαρκεῖ δύο ἢ καὶ τρεῖς μῆνας. Ἐν γένει ἡ μακρὰ διάρκεια τῆς νόσου ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῆς περιόδου τῆς παρχικμῆς, ἥτις συχνάκις ἐπιμένει μετ' ὅλα τὰ κατ' αὐτῆς ἐφαρμοζόμενα μέσα.

Γενικῶς δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ὅσω ὀξύτερα καὶ σφοδρότερα εἶνε ἡ βλεννόρροια, τόσω ταχύτερον παύρεται· τοῦτο συνήθως παρατηρεῖται εἰς τὴν πρώτην βλεννόρροϊαν· τοιαῦται ὅμως δὲν εἶνε καὶ αἱ ἐπόμεναι βλεννόρροισι, αἵτινες εἶνε ὀλιγώτερον ἔντονοι, ἀλλὰ καὶ μάλλον ἐπιμονοὶ καὶ μακρότεραι τὴν διάρκειαν.

Παρατηροῦνται βλεννόρροισι μεθοδικῶς θεραπευόμεναι, τῶν ὁποίων ἡ ροὴ τελείως παύρεται, καὶ αἵτινες ἐκ νέου ἀναφαίνονται μετὰ 6—8 ἡμέρας. Μετὰ νέαν θεραπείαν ἐπέρχεται πάλιν ἡ ἵασις· ἀλλὰ νέα ὑποτροπὴ παρατηρεῖται καὶ οὕτω καθεξῆς. Οὕτω συμβαίνουναι συχνάκις τέσσαρες ἢ καὶ ἕξ ὑποτροπαί, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ μορφή αὕτη τῆς νόσου ὠνομάσθη βλεννόρροια κατ' ἐπανάληψιν.

Ἡ βλεννόρροια συχνάκις γίνεται χρονία καὶ τότε καλεῖται στρατιωτικὴ σταγών. Κατ' αὐτὴν ἡ ροὴ εἶνε ἐλαχίστη· διαρκούσης τῆς ἡμέρας τὰ λευκορροῦχα τοῦ ἀρρώστου δὲν κηλιδοῦνται, μόνον δὲ ἡ οὐρήθρα εἶνε ἀπλῶς ὑγρὰ ἐξ ἄχρου τινὸς ὑγροῦ, ὅπερ ἀτελῶς συγκολλᾷ τὰ χεῖλη τῆς οὐρήθρας. Τὴν πρώτην κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς κλίνης ἔγερσιν παρουσιάζεται κατὰ τὸ στόμιον τῆς οὐρήθρας σταγὼν γαλακτώδης ἢ ἐλαφρῶς ὑποκίτρινος, ἥτις εἶνε μάλλον πῆγμα ἢ ρευστὴ σταγὼν εἰς τινὰς περιπτώσεις. Ἀποτιθεμένη ἐπὶ τῶν λευκορροούχων ἢ σταγῶν αὕτη σχηματίζει κηλῖδα, τῆς ὁποίας τὸ μὲν κέντρον εἶνε κίτρινον, ἡ δὲ πλατεῖα περιφέρεια ροαία. Ἡ σταγὼν αὕτη ἀποβαλλομένη μετὰ τοῦ οὔρου παράγει τὰ ἐν αὐτῷ παρατηρούμενα ὑπόλευκα καὶ μακρὰ νημάτια.

Ἡ πάθσις αὕτη διέρχεται συχνάκις ἀπαρατῆρητος, διακοῦσα ἐπὶ ἔτη καὶ τέλος οὐ σπανίως παύρεται ἀφ' ἑαυτῆς τοῦ χρόνου προϊόντος.

Ἐπιπλοκαί.—Συχνάκις κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀξείας περιόδου τῆς βλεννορροίας ἐπέρχεται ἀδενίτις, δηλαδή ἐξόγκωσις ὀλίγον ἀλγεινὴ τῶν βουβωνικῶν ἀδένων. Ὁ πόνος τῆς ἀδενίτιδος πέρχεται συνήθως διὰ τῆς ἀναπαύσεως. Ἄλλοτε σχηματίζεται βουβών, ὅστις ὁμως σπανίως διαπύσκειται.

Ὀρχίτις.—Ἡ ὀρχίτις ἐπέρχεται συνήθως περὶ τὴν δεκάτην ἢ δωδεκάτην ἡμέραν τῆς βλεννορροίας. Οὐ σπανίως ἡ ἐπιπλοκὴ αὕτη ἐκδηλοῦται εἰς ἀρρώστους, οἵτινες ὑποβάλλονται εἰς τὴν κλινικωτέραν θεραπείαν καὶ οἵτινες μάλιστα μένουσι κλινῆρεις. Ἐν τῇ περιπτώσει αὕτη ἡ ὀρχίτις ἀναπτύσσεται ἕνεκα αὐτῆς τῆς βλεννορροίας.

Ἄλλοτε ἡ ὀρχίτις ἐκδηλοῦται ἐκ τῆς ἐπιδράσεως προκλητικῶν τινῶν αἰτιῶν, ἐπαγομένων ἐρεθισμὸν τῆς οὐρήθρας κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς βλεννορροίας· τοιαῦτα αἷτια εἶνε ὁ αὐνανισμὸς, αἱ ἀκούσαι ἐκσπερματώσεις, αἱ καταχρήσεις τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν, αἱ ἐρεθιστικαὶ ἐνέσεις, οἱ σωματικοὶ κόποι, αἱ μεγάλαι πορεῖαι, ἡ ἱππασία, ὁ χορός, οἱ βίαιοι ἀγῶνες, ἡ ἐπίδρασις τοῦ ψύχους κ.τ.λ.

Ἡ ὀρχίτις εἶνε ἀπλὴ φλεγμονὴ τῆς ἐπιδιδυμίδος ἢ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων· αὐτὸς ὁ ὄρχις σχεδὸν πάντοτε μένει ἀβλαβής. Συνήθως δὲν προσβάλλονται καὶ αἱ δύο ἐπιδιδυμίδες ταυτόχροτως, ἀλλ' ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἡ νόσος ἐξαγγέλλεται διὰ πόνου ἀορίστου κατὰ τὸ ἐν μέρος τοῦ ὀσχεύου, συχνάκις δι' αἰσθήσεως ἐλκυσμοῦ κατὰ τὸν σπερματικὸν λῶρον καὶ τὴν βουβωνικὴν χώραν, διὰ συχῶν ἐπείξεων πρὸς οὐρῇσιν καὶ ἐνίοτε διὰ ριγῶν καὶ πυρετοῦ.

Εἶτα πόνοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔντονοι ἐπέρχονται κατὰ τὸ ἐν μέρος τοῦ ὀσχεύου, ὅπερ ἀλγεῖ καὶ εἰς τὴν ἐλαφροτέραν ἐπίψυσιν. Οἱ πόνοι οὗτοι αὐξάνουσι κατὰ τὴν βάδισιν, ἐκ τῆς ἐλαφίστης κινήσεως καὶ παύνοντα διὰ τῆς ἀναπαύσεως. Μετ' οὗ

Ἐπιπλοκαί.—Συχνάκις κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀξείας περιόδου τῆς βλεννορροίας ἐπέρχεται ἀδενίτις, δηλαδή ἐξόγκωσις ὀλίγον ἀλγεινὴ τῶν βουβωνικῶν ἀδένων. Ὁ πόνος τῆς ἀδενίτιδος παρέρχεται συνήθως διὰ τῆς ἀναπαύσεως. Ἄλλοτε σχηματίζεται βουβῶν, ὅστις ὅμως σπανίως διαπύσκειται.

Ὁρχίτις.—Ἡ ὀρχίτις ἐπέρχεται συνήθως περὶ τὴν δεκάτην ἢ δωδεκάτην ἡμέραν τῆς βλεννορροίας. Οὐ σπανίως ἡ ἐπιπλοκὴ αὕτη ἐκδηλοῦται εἰς ἀρρώστους, οἵτινες ὑποβάλλονται εἰς τὴν αὐστηροτέραν θερμασίαν καὶ οἵτινες μάλιστα μένουσι κλινήρεις. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ὀρχίτις ἀναπτύσσεται ἕνεκα αὐτῆς τῆς βλεννορροίας.

Ἄλλοτε ἡ ὀρχίτις ἐκδηλοῦται ἐκ τῆς ἐπιδράσεως προκλητικῶν τινῶν αἰτιῶν, ἐπικρουμένων ἐρεθισμὸν τῆς οὐρήθρας κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς βλεννορροίας· τοιαῦτα αἷτια εἶνε ὁ αὐνανισμός, αἱ ἀκούσιαι ἐκσπερματώσεις, αἱ καταχρήσεις τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν, αἱ ἐρεθιστικαὶ ἐνέσεις, οἱ σωματικοὶ κόποι, αἱ μεγάλαι πορεῖαι, ἡ ἵππασις, ὁ χορός, οἱ βίαιοι ἀγῶνες, ἡ ἐπίδρασις τοῦ ψύχους κ.τ.λ.

Ἡ ὀρχίτις εἶνε ἀπλὴ ρεγμονὴ τῆς ἐπιδιδυμίδος ἢ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων· αὐτὸς ὁ ὄρχις σχεδὸν πάντοτε μένει ἀβλαβής. Συνήθως δὲν προσβάλλονται καὶ αἱ δύο ἐπιδιδυμίδες ταυτόχροτως, ἀλλ' ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἡ νόσος ἐξαγγέλλεται διὰ πόνου ἀορίστου κατὰ τὸ ἓν μέρος τοῦ ὀσχέου, συχνάκις δι' αἰσθήσεως ἐλκυσμοῦ κατὰ τὸν σπερματικὸν λῶρον καὶ τὴν βουβωνικὴν χώραν, διὰ συχνῶν ἐπείξεων πρὸς οὖρησιν καὶ ἐνίοτε διὰ ριγῶν καὶ πυρετοῦ.

Εἴτα πόνοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔντονοι ἐπέρχονται κατὰ τὸ ἓν μέρος τοῦ ὀσχέου, ὅπερ ἀλγεῖ καὶ εἰς τὴν ἐλαφροτέραν ἐπιψυχυσιν. Οἱ πόνοι οὗτοι αὐξάνουσι κατὰ τὴν βᾶδισιν, ἐκ τῆς ἐλαφύστερης κινήσεως καὶ πράυνονται διὰ τῆς ἀναπαύσεως. Μετ' οὐ

πολὺ ἐπέρχεται ἐξόγκωσις, ἥτις βαθμυδὸν μεγεθύνεται· οὕτω τὸ ὄσχεον γίνεται διπλάσιον ἢ καὶ τριπλάσιον τὸ μέγεθος.

Ὅταν καὶ αἱ δύο ἐπιδιδυμίδες προσβληθῶσι (συχνότερον, ὡς εἵπομεν, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην), ἐπέρχεται τελεία ἀπόρραξις τῶν σπερματικῶν ὁδῶν καὶ ἐνεκα τούτης ἀνικανότης εἰς γονιμοποίησιν. Τὸ σπέρμα δὲν περιέχει πλέον σπερματοζώωφια, ὁ δὲ ἄρρωστος καταντᾷ στεῖρος.

Φίμωσις καὶ παραφίμωσις.—Ἡ φίμωσις εἶνε ἀνωμαλία τῆς πόσθης καὶ χαρακτηρίζεται ὑπὸ ὑπερβολικῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς καὶ στενότητος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιστήμου τοῦ ἄκρου. Τοιουτοτρόπως ἡ πόσθη καλύπτει τὴν βάλανον καὶ ἐν τῇ χαλαρότητι καὶ ἐν τῇ στύσει τοῦ πέους. Ἡ φίμωσις παρὰ τὴν εἰρηστέα οὐ μόνον εἰς τοὺς ἔχοντας φυσικῶς τὴν πόσθην λίαν μακράν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσιν ἀπλῶς τὴν βάλανον κεκλυμμένην. Εὐνόητον ὅτι ἐν ταιούτῃ περιπτώσει ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν φλεγμονῆς, ἀφροδισίας ἢ ἄλλης, ἡ πόσθη διογκοῦται, διηθείται καὶ ἀσκεῖ πίεσιν ἐπὶ τοῦ ἁδένος.

Ἡ παραφίμωσις ἐπέρχεται ἐν γένει εἰς ἄνδρα πάσχοντα ὑπὸ φιμώσεως κατὰ τὴν συνουσίαν ἢ ἄλλον τινὰ χειρισμόν. Εἰς τινὰς περιπτώσεις ἡ προκαλοῦσα τὴν παραφίμωσιν φίμωσις εἶνε τυχαία, ἄλλοτε ὁμως προεκλήθη ὑπὸ φλεγμονῆς τοῦ πέους προερχομένης ἐξ ἐλκῶν ἢ ἐκθλαστήσεων.

Οἷοσδὴποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς αὐτῆς, ἡ παραφίμωσις ἀναπτύσσεται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἡ πόσθη, ἀχθεῖσα ὀπισθεν τῆς στεφάνης τῆς βάλανου, ἐξασκεῖ εἰς τὴν βάλαν τοῦ ὀργάνου τούτου σύσφιγξιν, ἥτις εἶνε τόσῳ ἐντονωτέρᾳ, ὅσῳ στενότερον τὸ ἄκρον τῆς πόσθης.

Ἡ βαρύτης τῆς παραφιμώσεως ἐξαρτᾶται ἐκ πολλῶν περιστάσεων, τῶν ὁποίων αἱ κυριώτεραι εἶνε τὸ μῆκος τῆς πόσθης καὶ εἴτε ἡ στενότης τοῦ ἄκρου αὐτῆς. Ἀναγκαίως ὅσῳ μακροτέρᾳ ἡ πόσθη, τόσῳ ἐντονωτέρᾳ ἡ φλεγμονή. Ἐὰν δὲ ἡ πάθης ἐγκατελείβη

εἰς αὐτὴν καὶ ἂν τὰ φλεγμονώδη φαινόμενα ὑπῆρξαν ἔντονα, οὐ σπανίως ἐπέρχεται φλέγμων κατὰ τὴν κατωτέραν μοῖραν τῆς πόσθης.

Βαλανίτις.—Βαλανοποσθίτις.—Ἡ κυριώτερα προδιαθετικὴ αἰτία τῆς βαλανίτιδος εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ φίμωσις. Πρὸς τοῦτοις ὑπάρχουσιν ἄτομα, εἰς τὰ ὅποια συμβαίνει ἄφθονος ἔκκρισις ὕλης δριμείας καὶ κακόςμου κατὰ τὴν στεφάνην τῆς βαλάνου· ἡ ὕλη αὕτη τόσῳ μᾶλλον ἐρεθιστικὴ ἀποβαίνει, ὅσῳ περισσότερον μένει ὑπὸ τὴν πόσθην. Ἀρκεῖ τότε ἡ ἐλαχίστη παραμέλησις τῆς καθαρότητος διὰ νὰ ἐπέλθῃ βαλανοποσθίτις.

Καὶ τὸ οὖρον διχρόμενον ἐπὶ τοῦ βλεννογόνου παράγει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ προστριβὴ τῶν δύο βλενωδῶν πετάλων τῆς στεφάνης τῆς βαλάνου καὶ τῆς πόσθης ἀρκεῖ ἵνα προκαλέσῃ φλεγμονήν. Ἡ μηχανικὴ διέγερσις τῆς συνουσίας ἔχει συχνάκις ὡς ἀποτέλεσμα τὴν βαλανοποσθίτιδα. Κατὰ τὴν συνουσίαν ὑπάρχουσι προσέτι καὶ ἄλλα ἐπιδράσεις, αἵτινες δεόν νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καθότι πλὴν τῶν μολυσματικῶν ὑγρῶν, ἅτινα δύνανται νὰ γεννήσωσι τὴν νόσον δι' ἀπλῆς ἐπαφῆς, πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἔμμηνα, αἱ ρυπαρίαι τῶν οὐρογεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός, ἡ λευκόρροια· πάντα ταῦτα εἶνε αἷτια προκλητικὰ καὶ ἐπιβοηθητικὰ βαλανοποσθίτιδος.

Ἡ βλεννοπυώδης ὕλη τῆς βλεννορροίας, ἀποτιθεμένη ἐπὶ τοῦ βλεννογόνου τῆς πόσθης, συνεπάγεται βαλανίτιδα ἰδιάζουσαν εἰς τὴν μοῖραν ταύτην.

Ἡ βλεννορροϊκὴ βαλανοποσθίτις ἐπέρχεται κυρίως εἰς νέους ἄνδρας, ἔχοντας λεπτὸν τὸν βλεννογόνον τῆς πόσθης, τὴν πόσθην μακρὰν καὶ στενὴν, εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ βάλανος δὲν ἀποκαλύπτεται ἢ ἀποκαλύπτεται ἄτελῶς.

Τὸ ἀπλοῦν ἔλκος προκαλεῖ διὰ τῶν ἐκκρίσεων αὐτοῦ βαλανο-

προσθιτιδᾶ. ἐξ ὧν μάλιστα τῶν ἐρεθιστικῶν παρχόντων, οὗτος εἶνε ὁ σημαντικώτερος πρὸς πρόκλησιν τῆς παθύσεως ταύτης.

Ἡ βλακνίτις εἴτε ἀπλῆ εἶνε εἴτε βλεννορροϊκῇ, ἐξαγγέλλεται ἐν ἀρχῇ ὑπὸ κρίσθησεως θερμότητος, ἐγκαύματος, νυγμῶν ἢ ἀπλῶς διὰ κνησμοῦ. Αἱ κρίσεις αὗται δύνανται νὰ προκαλέσωσι στύσεις συχνάκις ἀλγεινοτάτας. Μετ' οὐ πολὺ ἐπέρχεται ἀπὸ τοῦ στομίου τῆς πρόσθης ἑκκρίσις ὑγροῦ ὑπολευκοῦ, ὑποπρασίνου ἢ γαλακτώδους λίαν ἀφθόνου.

Ἐὰν ὁ πάσχων ἐγκαταλείψῃ λίαν ταχέως τὰ μέσα τῆς θερμείας, αὐτὰ ἐγκεινται κυρίως εἰς τὴν καθαριότητα, ἡ νόσος μεταβάλλει ὄψιν, παρατείνεται ὁ ἀλλεπαλλήλων ὑποτροπῶν καὶ γίνεται χρονία. Ἡ ροὴ ἐκλείπει ἐν μέρει ἢ καὶ τελείως, τότε δὲ ἀναφάνονται εἰς ἓν ἢ πλείοτε μέρη τοῦ βλεννογόνου μικρὰ ἐπάρματα ἢ ἐκβάλαστές, αἵτινες μετ' οὐ πολὺ πολλαπλασιάζονται.

Ἐὰν οἱ ἄρρωστοι ἀρήσωσι τὴν νόσον ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διδρομὴν αὐτῆς. ἂν παραμελήσωσι τὴν καθαριότητα, ἂν ἐπιδίδονται εἰς παντοίας καταχρήσεις, ἡ βλακνίτις ἐνίοτε παρυσιάζει συμπτώματα γαγγραινῆς.

Οὐρηθρίτις.—Τὰ αἰτία τῆς φλεγμονῆς τοῦ βλεννογόνου τῆς οὐρήθρας εἰς τὸν ἄνδρα εἶνε πολλὰ καὶ ποικίλα. Ἐνίοτε οὐσίαι τινές, ἀντικείμενα ἢ ὄργανα, εἰσχωρόμενα ἐντὸς τῆς οὐρήθρας, προκαλοῦσι διὰ τῆς διόδου ἢ τῆς διαμονῆς αὐτῶν ἐρεθισμούς, τῶν ὁποίων ἡ ἔντασις καὶ ἡ διάρκεια δυνάτουν νὰ ποικίλλωσιν· ἄλλοτε ἡ αἰτία τῆς φλεγμονῆς εἶνε αὐτὸ τὸ οὖρον, κατάρροτον προϊόντων νοσηρῶν ἢ φαρμακευτικῶν. Δυνάτουν προσέτι ἡ αἰτία τῆς οὐρηθρίτιδος νὰ ἐγκείται εἰς γενικὴν τινὰ κατὰστασιν, οἷον τὴν συρίλιδά, τὴν ρυματίωσιν· τέλος, ἡ συχνότερά αἰτία τῆς νόσου εἶνε ἡ βλεννόρροια.

Προκειμένου περὶ ἄλλοτρίων σωμάτων, παρατηρήθη ὅτι ἡ διὰ τῆς οὐρήθρας διόδος καθεστῆρων ἢ κηρίων προκαλεῖ τὸν ἐρεθισμόν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπενεργοῦσι τὰ διάφορα ἀντικείμενα,

ἄτινα διεφθαρμένα ἄτομα, ὑπὸ τὸ κράτος γενετησίου διαστροφῆς διατελοῦντα, εἰσάγουσιν εἰς τὸ στόμιον τῆς οὐρήθρας πρὸς ἀσελγῆ σκοπόν. Συχνάκις τὰ ἀντικείμενα ταῦτα προβαίνουσι βαθμηδὸν καὶ εἰσδύονται εἰς τὴν κύστιν· συχνάκις ἐπίσης σταματῶσιν εἰς τινὰ μοῖραν τῆς οὐρήθρας καὶ προξενοῦσιν ἐκεῖ ὅξειαν φλεγμονήν. Πλὴν δὲ τούτων οὐ σπανίως ἐνέσεις τινὲς προκαλοῦσι τὴν φλεγμονήν τῆς οὐρήθρας.

Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ οὔρου οὐρηθρίτιδα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρόκειται περὶ οὐσιῶν φαρμακευτικῶν ἢ ἄλλων, αἵτινες, ἐσωτερικῶς λαμβανόμεναι, μεταβαίνουσιν εἰς τὰ οὔρα, ἄτινα τότε, ἐρχόμενα εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸν βλεννογόνον τῆς οὐρήθρας, προκαλοῦσι τὴν φλεγμονήν.

Αἱ κανθαρίδες π.χ., χορηγούμεναι πρὸς ἔνοχον σκοπόν, προξενοῦσι πάντοτε φλεγμονώδη φαινόμενα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον βχρέα.

Ἡ χρῆσις τῶν διουρητικῶν ποτῶν προκαλεῖ τὸν ἐρεθισμόν εἰς πολλοὺς ἀρρώστους. Οἱ ἀσπάραγοι, ἡ ὀξαλὶς, τὸ πέπερι, τὸ σίναπι, λαμβανόμενα εἰς λίαν μεγάλην ποσότητα, συνεπάγονται τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἰέλος, ἡ ἄμετρος χρῆσις τοῦ ζύθου, τοῦ οἴνου κ.τ.λ. ἐπενεργεῖ διττῶς ἐπὶ τῆς οὐρήθρας· δηλαδή· εἰς τὴν ἐπιβλαβῆ ἐνεργείαν τῶν ἐρεθιστικῶν στοιχείων, ἄτινα μίγνυνται μετὰ τῶν οὔρων, ἐπιπροστίθεται ἡ συχνὴ οὐρησις κατὰ μικρὰ διαλείμματα, οὕτω δὲ τὸ βλεννώδες ἐπίχρισμα, ὅπερ ἐπενδύει καὶ προφυλάσσει τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς οὐρήθρας δὲν ἔχει τὸν καιρὸν ν' ἀνανεωθῇ, τότε δ' εὐκόλως προσβάλλεται τὸ οὐρηθρικὸν τοίχωμα. Ἐν Γερμανίᾳ εἰς τοὺς σπουδαστάς παρατηροῦνται συχνάκις οὐρηθρίτιδες τὴν ἐπομένην ζυθοποσίαν ἀφθόνου καὶ ἄνευ ὑπόπτου συνουσίας.

Ὅπως αἱ οὐρηθρίτιδες αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὴν παρουσίαν ἄλλοτρίων σωμάτων ἐν τῇ οὐρήθρᾳ, οὕτω καὶ αἱ προκαλούμεναι ἐκ

τῆς διόδου οὔρου ἐρεθιστικοῦ θερμαίνονται ἅμα ὡς λείψη, ἢ αἰτίᾳ, ἣτις παρήγαγεν αὐτάς.

Ἐνίοτε κατὰ τὴν θερμαίναν τῆς βλεννορροίας καὶ ὅταν αὕτη κατέλαβε τὴν ἐν τῷ βάθει μοῖραν τῆς οὐρήθρας, συμβαίνει ὥστε διὰ τοῦ κηρίου, ὅπερ εἰσάγει αὐτὸς ὁ ἄρρωστος ἢ ὁ ἰατρός ἐν τῇ οὐρήθρᾳ πρὸς καταπολέμησιν ἀρχομένου στενώματος, ἢ καὶ διὰ καθετῆρος εἰσαγομένου ἐνεκὰ ἐπελθούσης ἐπισχέσεως τῶν οὔρων, ἢ καὶ δι' ἐνέσεων ἀσκουσῶν ἐπὶ τῆς οὐρήθρας ἐπιβλαβεστάτην μηχανικὴν ἐνέργειαν ἐκ τοῦ ὅτι ἡ μικρὰ ὑελίνη σύριγξ περιλαμβάνει 8 γραμμάρια ὑγροῦ. ἐνῷ δι' ἐξ γραμμάρων διατείνεται ἡ οὐρήθρα, συμβαίνει, λέγομεν, ὥστε ἡ μολυσματικὴ βλεννοπυώδης ὕλη τῆς βλεννορροίας νὰ μετενεχθῇ διὰ τοῦ ἀνωτέρω τρόπου καὶ νὰ μεταδώσῃ τὴν νόσον εἰς τὸν βλεννογόνον ὑμένα τῶν ἐν τῷ βάθει μοιρῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ὀξεία βλεννόρροια, ἣτις συνήθως ἐντοπίζεται εἰς τὴν προσθίαν μοῖραν τῆς οὐρήθρας, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν ὀπισθίαν.

Τὰ συμπτώματα τῆς προσθίης οὐρηθρίτιδος περιορίζονται εἰς τὴν πρωϊνὴν ῥοήν, καθότι ἡ τὴν ἡμέραν ἐκκρινομένη ὕλη, ἀναμιγνυομένη μετὰ τοῦ οὔρου, δὲν φθάνει μέχρι τοῦ στομίου τῆς οὐρήθρας καὶ διέρχεται ἀπαράτητος. Ἀλλ' ἡ κατὰ τὴν ὀπισθίαν μοῖραν ἐκκρινομένη ὕλη δὲν φθάνει εἰς τὰ ἐκτὸς καθ' ὅσον σχηματίζεται, ἀλλ' ἀθροίζεται ἐκεῖ καὶ ἐξέρχεται ἀναμεμιγμένη μετὰ τῶν πρώτων σταγόνων τοῦ οὔρου. Δυνατὸν ἐν τούτοις ἡ βλεννοπυώδης ὕλη νὰ εἶνε ἀρκούντως ἀφθονος, ὥστε νὰ ἐξωθηθῇ ἀποτόμως ὡς δι' ἐκσπερματώσεως καὶ νὰ κηλιδώσῃ τὰ λευκόρρουχα. Ἡ τοιαύτη αἰφνιδίᾳ ἐξώθησις συμβαίνει ἐνίοτε κατὰ τὴν ἀποπάτησιν. εἶνε δὲ τότε δυνατὸν νὰ θεωρήσῃ τις τὴν ὕλην ταύτην ὡς σπέρμα.

Βλεννορροϊκοὶ ρευματισμοί.— Ἡ ὕπαρξις τῶν ὀξέων ρευματισμῶν, τῶν ὁποίων ὡς αἰτία χρησιμεύει ἡ βλεννόρροια ὑπ' οὐδενὸς πλέον ἀμφισβητεῖται. Οὕτω πάντες οἱ συγγραφεῖς ἀνέ-

•
ρερον περιπτώσεις ὀξείων ἀρθρικών ρευματισμῶν μετὰ πικρῶν
τῶν συνεπειῶν αὐτῶν κατὰ τὴν διχδρομὴν τῆς βλεννορροίας, ἀπε-
δείχθη δὲ ὅτι ἡ νόσος αὕτη εἰς τοὺς ρευματιῶντας ἐπενεργεῖ ὡς
κίτριον προκχλοῦν τὴν ἀνάλαμψιν τῶν ρευματισμῶν ἢ καὶ ὡς αἷτιον
παραγωγικόν.

Ἀξιοσημειωτὸν εἶνε ὅτι τὰ συνήθη τῶν κοινῶν ρευματισμῶν
αἷτια οὐδὲν ἐνταῦθα διχδροματιζοῦσι μέρος. Ἡ ψύξις, ἡ ὑγρασία
κ.τ.λ. δὲν συμμετέχουσιν εἰς τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἀρθρικών ρι-
νομένων.

Οἱ βλεννορροϊκοὶ ρευματισμοὶ προσβάλλουσι πάσας τὰς ἀρθρώ-
σεις. παρατηρήθη ὅμως ὅτι συχνότερον πάσχει ἡ ἀρθρῶσις τοῦ γό-
νατος. Χαρακτηρίζεται δὲ ἡ πάθησις διὰ διατάσεως τῆς πασχού-
σης χώρας, ὑπερλειμένης εἰς ἄθροισιν ὑγροῦ (ὑδάρθρος), ἐντεῦθεν δὲ
παραμόρφωσις τῆς ἀρθρώσεως, ἐξόγκωσις κ.τ.λ. Ἰὰ πασχόντα μέρος
εἶνε ἐνίοτε ἀνώδυνα. Ἄλλοτε δὲ οἱ πόνοι εἶνε ἐλαφροὶ ἐν συγκρίσει
πρὸς τοὺς ἄλλους ρευματισμούς· οὐχ ἥττον παροξύνονται διὰ τῆς
κινήσεως καὶ τῆς βελτίσεως. Εἰς τινὰς περιπτώσεις ἡ ἔλλειψις τῶν
πόνων εἶνε τελεία, οὕτω δὲ ἐνδέχεται ἡ πάθησις νὰ διέλθῃ ἀπα-
ρατήρητος. «Εἰς δύο περιπτώσεις, λέγει ὁ Φουρνιέ, ἀνεκάλυψα
ἀρθρικά ἐξιδρώματα εἰς ἀρρώστους, οἵτινες οὐτε ὑπόπτευν τὴν
ὑπερξίν αὐτῶν».

Ἄλλος διακριτικὸς χαρακτήρ εἶνε ὅτι ὁ ὑδάρθρος, ὅστις τόσῳ
ταχέως παράγεται, μετὰ πολλῆς βραδύτητος ἐξαφανίζεται. Συνή-
θιστα ἐπιμένει ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας, δὲν εἶνε δὲ σπάνιον νὰ
παρέλθῃ δύο ἢ τρεῖς μῆνες ἔντα τέλειως παρέλθῃ.

Ἡ ἀπλή ρευματικὴ μορφή εἰς τοὺς βλεννορροϊκῶντας ἐκδηλοῦ-
ται δι' ἐξογκώσεως μιᾶς ἢ πλείονων ἀρθρώσεων, μετρίως ἐν γέ-
νει, συχνάκις μόλις ἐμφανοῦς. Οἱ πόνοι, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον
ἐντονοί, παροξύνονται πάντοτε διὰ τῆς ἀνέσεως καὶ ταχέως καθίσταν-
ται μέτριοι, πολὺ μετριώτεροι τῶν πόνων τῶν κοινῶν ρευματισμῶν.
Δυνατὸν νὰ προσβληθῇσι πλείονες ταύτοχρόνως ἀρθρώσεις, οὐδέ-

ποτε ὁμως ὅλαι. Οὐδέποτε βλέπει τις ἀρρώστους ἔχοντας προσέβλημένους πάσας σχεδὸν τὰς ἀρθρώσεις καὶ ἀκίνητους ἐπὶ τῇ κλίνης ἐκ τῶν πόνων, ὅπως συχνάκις παρατηρεῖται εἰς τοὺς καινοὺς ρευματισμούς.

Οἱ βλεννορροϊκοὶ ρεύματισμοὶ ἐκτοπίζονται δυσκολώτερον, εἶνε μονιμώτεροι τῶν κοινῶν, δὲν προκαλοῦσι ἰδρώτας, δὲν τροποποιούνται δὲ καὶ τὰ οὖρα, καταλείπουσιν ὁμως συχνάκις δυσκαμψίαν.

Βλεννορροϊκὴ ὀφθαλμία — Ἡ βλεννορροϊκὴ ὀφθαλμία προέρχεται πάντοτε ἐκ μολυσμοῦ· γίνεται δὲ ὁ μολυσμὸς ὑπὸ διχφόρους περιστάσεις. Ἀρρώστὸς τις π. χ. ἐγγίζει τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ διὰ τῶν δακτύλων ρυπανθέντων διὰ τοῦ βλεννορροϊκοῦ πύου καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ ὀφθαλμίας· ἕτερος, μὴ πάσχων βλεννορροϊαν, πλύνει τοὺς ὀφθαλμούς δι' ὕδατος, διὰ τοῦ ὁποίου ἄλλος πάσχων βλεννορροϊαν ἔπλυνε τὸ πῆος αὐτοῦ καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ ἀληθῶς φρικώδης αὕτη πάθησις εἶνε εὐτυχῶς σπανία, πολὺ δὲ σπανιωτέρα εἰς τὰς γυναῖκας ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας, ὅπερ βεβαίως ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι αἱ γυναῖκες σπανιώτερον φέρουσι τὰς χεῖρας εἰς τὰ γεννητικὰ αὐτῶν ὄργανα. Κατὰ τινὰς ἰατροὺς ἡ βλεννορροϊκὴ ὀφθαλμία προσβάλλει συχνότερον τὸν δεξιόν, σπανιώτερον δὲ τὸν ἀριστερόν ὀφθαλμόν· τοῦτο, κατὰ τὸν Πενανζέρ, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐνστίκτως φέρει τις τὴν δεξιάν χεῖρα εἰς τὸν δεξιόν ὀφθαλμόν καὶ τὴν ἀριστεράν εἰς τὸν ἀριστερόν· τοιοῦτοτρόπως, ἐπειδὴ συχνότερον φέρει τις εἰς τὰ γεννητικὰ ὄργανα τὴν δεξιάν χεῖρα, προσβάλλεται ὑπὸ ὀφθαλμίας συχνότερον ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός.

Τὰ συμπτώματα τῆς νόσου εἶνε βαρύντατα. Ὁ Φουρνιέ ὡς ἐξῆς περιγράφει αὐτά : « Ἀπότομος ἐκρήξις θερμότητος καὶ καῦσος ἔντονος ἐν ἀρχῇ, ταχεῖα καὶ ἔντονος ἐρύθρανσις τοῦ ἐπιπεφυκότος, ὅστις λαμβάνει χροιάν βαθέως ἐρυθράν· ἐκκρίσις ἀφθονωτάτη ὑγροῦ ἐν πρώτοις ὀρροπυώδους, εἷτα πυώδους, γαλακτώδους ὑποπρασίνου, ἀναλόγου πρὸς τὸ πῦον τῆς οὐρηθρικῆς βλεννορροίας, οἰδημα καὶ

ερυθρότης ἐρυσιπελατώδης τῶν βλεφάρων, ἅτινα ταχέως ἐξογκοῦνται· πόνος σφοδρότατος. Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν μαλακύνεται καὶ ἐξογκοῦται· ἀποσπᾶται δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς ὕελος ὡρολογίου, τότε δὲ ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ κενοῦται ἐν ὄλῳ».

Ἀξιοσημείωτος εἰς τὴν νόσον ταύτην εἶνε ἡ ταχύτης, μετὰ τῆς ὁποίας τὰ φλεγμονώδη φαινόμενα ρθάνουσιν εἰς μεγίστην ἔντασιν, συχνάκις μάλιστα ἀπόλλυται ὁ ὀφθαλμὸς ἐντὸς τριῶν, τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἄνευ τῆς ἱατρικῆς ἐπεμβάσεως ὁ ὀφθαλμὸς μοιραίως ἀπόλλυται· ἂν δὲ ἡ ἐπέμβασις μὴ γείνη ταχεῖα καὶ κατάλληλος, ἐπέρχονται ἀνεπανόρθωτοι ἀλλοιώσεις. Συχνάκις καὶ μετὰ τὴν θεραπείαν μένουσι διαταραχαὶ τῆς ὁράσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑφαιρᾶται· εὐτυχῶς ὁμῶς ἡ φοβερὰ αὕτη νόσος προσβάλλει συνηθέστερον τὸν ἑνα ὀφθαλμόν.

Ρευματικὴ ὀφθαλμία. — Ἡ ἐπιπλοκὴ αὕτη δὲν εἶνε συχνὴ κατὰ τὴν βλεννόρροϊαν, εἶνε ὁμῶς συχνότερα τῆς βλεννορροϊκῆς ὀφθαλμίας ἐκ μολύνσεως.

Ἡ μόλυνσις οὐδαμῶς λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παθήσεως ταύτης.

Παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ Φουρνιᾶ τὰς ἐπομένους λεπτομερείας.
«Ὑπάρχει ἀτομικὴ προδιάθεσις, ἀγνώστου μὲν φύσεως, ἀλλὰ πραγματικωτάτη καὶ ἐμφανεστάτη ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς· εἶνε δὲ τοιαύτη ἡ προδιάθεσις αὕτη, ὥστε ἡ ὀφθαλμία ἐπέρχεται καθ' ἑκάστην νέαν βλεννόρροϊαν. Ὅταν ἡ νόσος ἐπέλθῃ ἀπαξ εἰς ἄτομόν τι, δύναται τις εὐκόλως νὰ προφητεύσῃ, ὅτι θέλει ἀναφχνῇ καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δευτέρας καὶ τρίτης βλεννορροίας. Εἶδον πολλὰς τοιαύτας περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας αἱ προρρήσεις μου σχεδὸν πάντοτε ἐπηλήθευσαν».

«Ἡ νόσος αὕτη εἶνε πολὺ κοινοτέρα εἰς τὸν ἄνδρα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα, προσβάλλει δὲ κατὰ προτίμησιν, οὐχὶ ὁμῶς ἀποκλειστι-

κῶς, ἄτομα λεμφατικά, ξανθὰ καὶ ἐρπητικά. Ἐνίοτε μάλιστα, κατὰ τὸν Ρικόρ, φαίνεται ὑπερβοηθούμενη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς ὑπὸ ρευματικῶν καὶ ἀρθριτικῶν προηγουμένων.»

Ἡ ρευματικὴ ὀφθαλμία χαρακτηρίζεται ὑπὸ ἐλαφροῦς ἐρυθρότητος τοῦ ἐπιπεφυκότος· ὁ κερατοειδὴς φαίνεται στιλπνότερος τοῦ συνηθούς, ὁ δὲ πρόσθιος θάλαμος εἶνε νεφελώδης καὶ οὕτως εἰπεῖν κεκαπνισμένος. Ἡ ὄρασις εἶνε ὀλίγον συγκεχυμένη· ὁ ἄρρωστος βλέπει τὰ ἀντικείμενα ἀσαφῶς καὶ τρόπον τινὰ κεκαλυμμένα διὰ νεφελῆς· πόνοι δὲν ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ μόνον αἰσθημα στενοχωρίας. Ἐνίοτε ἡ πάθησις λαμβάνει τὸν χαρακτήρα τῆς ἀπλῆς ἐπιπεφυκίτιδος· ὑπάρχει τότε ἔκκρισις ἄφθονος βλέννης, ἣτις ἐναποτίθεται εἰς τὴν μεγάλην γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, δακρύρροια δὲν ὑπάρχει ἢ ὑπάρχει ὀλίγη· ὑπάρχει προσετα ἐλαφρὸς ὀφθαλμικὸς κνησμός· πόνοι δὲν ἐπέρχονται, οὔτε ἄλλη σημαντικὴ ἀλλοίωσις τῆς ὁράσεως.

Ἀντιθέτως τῆς ἐκ μολυσμοῦ ὀφθαλμίας, ἣτις συνηθέστερον προσβάλλει τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ἡ ρευματικὴ συχνότερον προσβάλλει καὶ τοὺς δύο.

Ἡ πορεία τῆς νόσου εἶνε πάντοτε ἐξεῖα· ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἡ φλεγμονὴ φθάνει εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἐντάσεως αὐτῆς καὶ μένει στάσιμος ἐπὶ τινὰ χρόνον. Τότε ἢ βαίνει εἰς παρακμὴν ἢ παρέχεται τελείως ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι.

Αἱ συνέπειαι τῆς νόσου ταύτης δὲν εἶνε ἐν γένει βχρεῖαι.

Θεραπεία τῆς βλεννορροίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός.

Πρὶν περιγράψωμεν τὴν θεραπείαν τῆς βλεννορροίας, κρίνομεν ἐπ'ἀνάγκης νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ πάσχοντος εἰς τὴν ὑγιεινὴν καὶ νὰ δώμεν αὐτῷ παραγγέλματα τινὰ χρησιμώτατα.

Ἐν πρώτοις διαρκούσης τῆς βλεννορροίας ἀπαγορεύεται ἡ συνουσία, ὡς καὶ πᾶσα ἐρωτικὴ συνομιλία καὶ πᾶσα ἐπίψυσις ἢ διέγερσις πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιπλοκῶν καὶ ταχεῖαν ἱάσιν τοῦ νοσήματος.

Εἴτα ἀπαγορεύεται πᾶς σωματικὸς κόπος, ὁ πολὺς περὶπατος, ἡ ὀρθοστασία, ὁ χορός, ἡ ἱππασία κ.τ.λ. Πάντα ταῦτα ὑποβοηθοῦσιν εἰς τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐπιπλοκῶν καὶ καθιστῶσι μακρὰν τὴν διάρκειαν τῆς βλεννορροίας.

Ἀπαράιτητον εἶνε ὁ ἄρρωστος καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς βλεννορροίας νὰ φέρῃ ἀναρτηρὰ τοῦ ὀσχεοῦ (σουσπανσοάρ), ἵνα οὕτω κρατῶνται οἱ ὄρχεις ἀνυψωμένοι καὶ ἐμποδισθῇ ἡ ὀρχίτις.

Εἰς τὴν τροφὴν αὐτοῦ καὶ τὰ ποτὰ πρέπει νὰ εἶνε λίαν προσεκτικὸς ὁ πάσχων. Οὕτως ἀπαγορεύονται τὰ λίαν ἡλατισμένα καὶ τὰ καρυκευτὰ φαγητά, τὰ περιέχοντα πολὺ πέπερι, τὰ τσιγχριστά, τὰ τηγανιτά, τὰ λαδερά κ.τ.λ. Ἀπαγορεύονται προσέτι τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ, ὁ οἶνος, ὁ ζῦθος, ὁ καφές.

Εἰς τὸν πάσχοντα ὑπὸ βλεννορροίας ἐπιβάλλεται αὐστηροτάτη καθαριότης ὅλου τοῦ σώματος καὶ ιδίως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Ὑφιστῶμεν δὲ πολὺ τὴν προσοχὴν τοῦ βλεννορροιῶντος εἰς τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν, αἵτινες, ἅμα ὡς ψύσωσι τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἢ τὰ ἀντικείμενα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἐπίδρασις (ὀθόνια, βάμβαξ κ.τ.λ.), πρέπει νὰ σαπωνίζωνται προσεκτικώτατα, ἵνα μὴ ὁ ἄρρωστος φέρῃ τυχαίως τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πάθῃ τὴν φοβεράν βλεννορροϊκὴν ὀφθαλμίαν.

Καλὸν εἶνε ὁ βλεννορροιῶν νὰ εἶνε εὐκοίλιος. Εἰς τὴν ἀρχὴν πρέπει νὰ λάβῃ ἐν καθάρσιον, ἔπειτα δὲ διὰ τῆς καταλλήλου διαίτης διατηρεῖται ἐλευθέρᾳ ἡ κοιλία· πρέπει δηλαδή ὁ ἄρρωστος νὰ μὴ τρώγῃ ἀποκλειστικῶς κρέατα, ἀλλὰ χορταρικὰ καὶ καρπούς.

Ἐπειδὴ ὁ πάσχων ὑπὸ βλεννορροίας ὑπόκειται εἰς ρευματισμούς, καλὸν εἶνε ν' ἀποφεύγῃ τὰς ἀποτόμους ἀλλαγὰς τῆς θερμοκρασίας, ιδίως δὲ τὴν ὑγρασίαν, ἥτις εἶνε ἐν τῶν συνηθεστέρων αἰτίων τῶν ρευματισμῶν.

Ἐλθωμεν νῦν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς βλεννορροίας.

Ἡ καλητέρα καὶ μᾶλλον τελεσφόρος θεραπεία τῆς βλεννορροίας εἶνε ἡ διὰ τῶν ἀντισηπτικῶν καὶ στυπτικῶν ἐνέσεων γενομένη ἀπ' ἀρχῆς τῆς παθήσεως. Μόνον ὅταν ἐν ἀρχῇ ἡ φλεγμονὴ εἶνε ἔντονος, ὅταν δηλαδὴ τὸ πέος καὶ ἰδίᾳ ἡ βάλανος εἶνε λίαν ἐρυθρὰ καὶ ἐξωγκωμένη, ὅταν ὑπάρχωσι πόνοι ἰσχυροὶ καὶ ἡ οὖρησις εἶνε δύσκολος καὶ ἀλγεινὴ, τότε μόνον γίνεται πρότερον ἐφαρμογὴ τῶν τοπικῶν ἀντιφλογιστικῶν μέσων. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας συνιστῶμεν εἰς τὸν ἄρρωστον νὰ μένῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦλάχιστον, ἂν μὴ εἰς τὴν κλίνην, καὶ νὰ τηρῇ τὸ πέος αὐτοῦ καθέτως πρὸς τὴν κοιλίαν διὰ καταλλήλου ἐπιδέσμου. Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ περιτυλίσῃ τὸ πέος δι' ὀθονίων ἐμβεβρεγμένων εἰς Γουλάρδιον ὕδωρ (μυλιδόνηρον) καὶ συχνάκις ἀνανεουμένων. Διὰ τῆς θεραπείας ταύτης ἐντὸς 2—3 ἡμερῶν ἡ φλόγωσις παύρεται καὶ δύναται ὁ πάσχων ν' ἀρχίσῃ τὰς ἐνέσεις.

Τὰ διὰ τὰς ἐνέσεις προταθέντα καὶ συστηθέντα φάρμακα εἶνε πολλά, ἐκ τούτων δὲ ἀναφέρομεν τὰ κυριώτερα.

Ἀξίον πολλῆς συστάσεως ἐκ τῶν νεωτέρων φαρμάκων δι' ἐνέσεις εἶνε τὸ προταργόλ, τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται ὡς ἑξῆς :

Λάβε : Προταργόλ 50 ἐκχτοστά ἕως 1 ἢ 2 γραμ.
 Ὑδατος ἀπεσταγμένου ψυχροῦ 200 γραμ.
 δοθεῖτω εἰς μελανὴν φιάλην
 4—5 ἐνέσεις τὴν ἡμέραν.

Ἐὰν αἱ ἐνέσεις προκαλῶσι πόνους, τότε ἀναγράφεται ὡς ἑξῆς τὸ προταργόλ :

Λάβε : Προταργόλ 50 ἐκχτοστά ἕως 1—2 γραμ.
 Ἀντιπυρίνης 6 γραμ.
 Γλυκερίνης 5 »
 Ὑδατος ἀπεσταγμένου ψυχροῦ 200 »
 δοθεῖτω εἰς μελανὴν φιάλην
 4—5 ἐνέσεις τὴν ἡμέραν.

Ἀξιοσύστατοι εἶνε καὶ αἱ ἐπόμενα! στυπτικαὶ ἐνέσεις :

Λάβε : Θεϊκοῦ ψευδαργύρου 20—50 ἐκατ.
 Ὑδατος ἀπεσταγμένου 125 γραμ.
 Βάμματος ὀπίου ἀπλοῦ „ 2 »
 6 ἐνέσεις τὴν ἡμέραν.

Λάβε : Ἐκχυλίσματος ρατανίας 2 γραμμ.
 Θεϊκοῦ ψευδαργύρου 20 ἐκατοσ.
 Ὑδατος ἀπεσταγμένου 200 γραμμ.
 3—5 ἐνέσεις τὴν ἡμέραν.

Βραδύτερον, ὅταν ἡ ροὴ ἐλαττωθῇ κατὰ πολὺ, δύναται ὁ πάσχων πρὸς τελείαν ἐξάλειψιν τῆς βλεννορροίας νὰ μεταχειρισθῇ τὰς ἐπομένους ἐνέσεις :

Λάβε : Ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου 3—10 γραμ.
 Ὑδατος ρόδων 125 »
 3—4 ἐνέσεις τὴν ἡμέραν.

Πῶς πρέπει νὰ γίνωνται αἱ ἐνέσεις.— Συνηθέστερον γίνεσθαι χρῆσις κλύσμάτων υαλίνων ἢ ἐλαστικῶν (καουτσούκ). Πρέπει δὲ τὸ κλύσμα νὰ πλύνηται πρὸ τῆς χρήσεως διὰ θερμοῦ ὕδατος.

Ὁ πάσχων, ἀφοῦ πλύνῃ τὸ κλύσμα καὶ πληρώσῃ αὐτὸ διὰ τοῦ ὑγροῦ τῆς ἐνέσεως καὶ ἀφοῦ πρότερον οὐρήσῃ, ὀρθίως ἰστάμενος καὶ ἔχων μεταξὺ τῶν ἀνεωγμένων σκελῶν τοῦ ἐπὶ τινος σκίμματος λεκάνην πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ὑγροῦ, ὅπερ θὰ ἐκρεύσῃ, συλλαμβάνει διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ πῆος αὐτοῦ καὶ ἀνυψοῖ ὀλίγον αὐτό. Τότε εἰσάγει τὸ ἄκρον τοῦ κλύσματος, ὅπερ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, εἰς τὸ στόμιον τῆς οὐρήθρας καὶ ὥθει τὸ ἔμβολον οὐχὶ μετὰ βίας πολλῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολὺ βραδέως. Ἀφοῦ ἐγγυθῇ ὅλον τὸ ὑγρὸν τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ κλύσμα,

ἐξάγει αὐτό, ἐνῶ ταυτοχρόνως κλείει τὸ στόμιον τῆς οὐρήθρας διὰ δύο δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρός, διὰ νὰ μὴ ἐκρεύσῃ ἀμέσως τὸ ἐγχυθὲν ὑγρόν. Μετὰ δύο λεπτά ἀφίεται ἐλεύθερον τὸ στόμιον καὶ ἐκρέει τὸ ἐναπομείναν ὑγρόν. Τότε θέτει ὁ πάσχων εἰς τὸ στόμιον τῆς οὐρήθρας ὀλίγον βάμβακα ἀντισηπτικὸν καὶ ἀναπαύεται ἐπ' ὀλίγον.

Θεραπεία διὰ πλύσεων.—Συνεστήθη θερμῶς ἡ θεραπεία τῆς ὀξείας βλεννορροίας διὰ πλύσεων διὰ διαλύσεως ὑπερμαγγανικοῦ καλίου. Ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἀρχῆς δύνανται νὰ γείνωσιν αἱ πλύσεις αὗται.

Ἡ διάλυσις τοῦ ὑπερμαγγανικοῦ καλίου γίνεται κατὰ τὰς ἐξῆς ἀναλογίας: Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς βλεννορροίας 1 εἰς 10000 ἢ εἰς 5000, δηλαδή ἐν γραμμαρίον ὑπερμαγγανικοῦ καλίου διαλύεται εἰς 10000 ἢ 5000 γραμμάρια ὕδατος. Κατόπιν, κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὠριμότητος ἡ διάλυσις γίνεται εἰς ἀναλογίαν 1 εἰς 5000 καὶ βαθμυδὸν εἰς 1 ἐκ 2010.

Αἱ πλύσεις αὗται γίνονται δις τῆς ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀπαῖ τῆς ἡμέρας.

Πῶς πρέπει νὰ γίνωνται αἱ πλύσεις. — Αἱ πλύσεις γίνονται διὰ τοῦ γνωστοῦ κρεμαστοῦ κλύσματος, τοῦ ὁποίου ὁ ἐλαστικὸς σωλὴν πρέπει νὰ ἔχῃ μῆκος 2 μέτρων. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σωλῆνος τούτου προσαρμόζεται σωληνίσκος ἐπίτηδες διὰ πλύσεις τῆς οὐρήθρας, τὸ δὲ δοχεῖον ἀναρτᾶται εἰς ὕψος 75 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἐκάστη πλύσις γίνεται διὰ ποσοῦ 500—1000 γραμμάρων διαλύσεως κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Ὁ πάσχων, ἀφοῦ πρότερον εὐρήσῃ, ἐξαπλοῦται ἐπὶ κλίνης ἢ κάλλιον κάθεται ἐπὶ ἐδράνου ἱππαστὶ ἔχων μεταξὺ τῶν σκελῶν του, τὰ ὁποῖα κρατεῖ ἀνεωγμένα, λεκάνην πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ὑγροῦ καὶ κλίνει ὀλίγον τὴν ράχιν πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἰσάγει τότε εἰς τὸ στόμιον τῆς οὐρήθρας

τὸ ἄκρον τοῦ σωληνίσκου καὶ κρατῶν αὐτὸν διὰ δύο δακτύλων τῆς μιᾶς χειρός, ἀνοίγει διὰ τῆς ἄλλης τὴν στρόφιγγα τοῦ σωληνός. Οὕτω τὸ ὑγρὸν εἰσχωρεῖ ἐντὸς τῆς οὐρήθρας καὶ πάλιν ἐξέρχεται χυόμενον εἰς τὴν λεκάνην. Ἄμχ τελειώτη ἢ πλύσις, ἐξάγει τὸν σωληνίσκον, ἀφίνει τὸ στόμιον ἐλεύθερον, ἵνα ἐκρεύσῃ τὸ τυχὸν ἐναπομείναν ὀλίγον ὑγρὸν, καὶ ἔπειτα φράσσει αὐτὸ διὰ βάμβακος, ὃ ὁποῖος βρέχεται ἐπίσης εἰς διάλυσιν ὑπερμαγγανικοῦ καλίου.

Φάρμακα ἐσωτερικά. — Τὰ ἔσω λαμβανόμενα φάρμακα οὐδόλως ἢ ἐλάχιστον ὠφελοῦσι, τινὰ ὅμως δύνανται νὰ ρυθώσιν ὠφέλιμα ἐπιβοηθητικῶς, οἷον τὸ ἐπόμενον μίγμα :

Λάβε : Κοπυίου βαλσάμου 15 γραμμάρια
Ἄπλου σιροπίου ὅσον ἀρκεῖ διὰ μίγμα.

Τὸ μίγμα τοῦτο λαμβάνεται ἐντὸς τῆς ἡμέρας εἰς τεμάρια, τὰ ὅποια περιτυλίσσονται εἰς ἄζυμον (ὄστιαν).

Θεραπεία τῶν στύσεων. — Κατὰ τῶν ἀλγεινῶν νυκτερινῶν στύσεων δύναται τις ν' ἀναγκράψῃ τὴν ἐπομένην συνταγὴν :

Λάβε : Καφουράς 3 γραμμάρια
Ἐκχυλίσματος ὀπίου.. 20 ἐκατοστὰ

Δι' 24 καταπότια. Ἐκ τούτων ὁ πάσχων λαμβάνει ἀπὸ τοῦ κατακλιθῆναι τὴν ἑσπέραν 4, ἐν κατὰ τέταρτον ὥρας.

Θεραπεία τῆς χρονίας βλεννορροίας. — Ἡ καλὴ-τέρα θεραπεία τῆς χρονίας βλεννορροίας εἶνε ἢ δι' ἐνέσεων καὶ ἰδίως διὰ πλύσεων.

Ἐκ τῶν διαφορῶν σκευασμάτων δι' ἐνέσεις παρατίθενται τὰ ἐπόμενα :

Λάβε : Ὑδατος ἀπεσταγμένου . . . 200 γραμ.
 Θεϊικοῦ ψευδαργύρου 1 »
 Ὄξιου μολύβδου 2 »
 Βάμματος κατεχοῦ 3 »
 Λαυδάνου 3 »
 2—3 ἐνέσεις τὴν ἡμέραν.

Λάβε : Ὑδατος ἀπεσταγμένου . . . 125 γραμ.
 Ὑπερχλωριούχου σιδήρου . . . 25 ἐκτ.
 3 ἐνέσεις τὴν ἡμέραν.

Προτιμότερα ὁμῶς εἶνε ἡ διὰ πλύσεων θεραπεία. Γίνονται δὲ αἱ πλύσεις διὰ διαλύσεως ὑπερμαγγανικοῦ καλίου (ὅρα θεραπείαν ὀξείας βλεννορροίας ἀνωτέρω).

Αἱ πλύσεις γίνονται ἀπ᾽ τῆς ἡμέρας διὰ ποσοῦ διαλύσεως 1000 γραμμαρίων. Ἡ δὲ διάλυσις γίνεται ἐν ἀρχῇ εἰς ἀναλογία 1 πρὸς 4000, ἔπειτα δὲ βαθμυδὸν εἰς 1 πρὸς 1000.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ χρονίᾳ βλεννορροίᾳ ἡ ἀλλοίωσις ἔχει τὴν ἑδρὰν αὐτῆς βαθύτερον ἐν τῇ οὐρήθρᾳ, διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη τὸ ὑγρὸν τῆς πλύσεως νὰ εἰσχωρήσῃ βαθύτερον. Πρὸς τοῦτο τὸ δοχεῖον τοῦ κλύσματος ἀναρτᾶται πρῶτον μὲν εἰς ὕψος 75 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, εἶτα δὲ 1 1/2 μέτρου.

Γενικὴ Θεραπεία.—Οἱ ὑπὸ χρονίᾳ βλεννορροίας πάσχοντες εἶνε συνήθως ἀναιμοὶ καὶ ἐξησθενημένοι· διὰ δὲ τοῦτο πρέπει νὰ λαμβάνωσι καὶ τονωτικὸν τι φάρμακον, οἷον τὸ ἀκόλουθον :

Λάβε : Ὑδατος ἀπεσταγμένου 350 γραμ.
 Ἀρσενικοῦ νατρίου 10 ἐκτ.

Ἐν κοχλιάριον τῆς σούπας μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ἐν μετὰ τὸ

δείπνον. Μετὰ 10 ἡμέρας διακόπτεται ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου ἐπὶ 5—6 ἡμέρας καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνεται καὶ οὕτω καθεξῆς.

Θεραπεία τῆς ὀρχίτιδος. — Ἀνάγκη ὁ ἄρρωστος νὰ μένῃ ὑπτίος εἰς τὴν κλίνην. Πρέπει προσέτι νὰ τοποθετήσῃ μετὰ τῶν μῆρῶν τοῦ καὶ κάτωθεν τῶν ὀρχεων σπληνία, ὥστε νὰ τηρῶνται οἱ ὀρχεὶς ἀνυψωμένοι.

Ἀνάγκη πάραυτα νὰ διακοπῇ πᾶσα δι' ἐνέσεων ἢ πλύσεων θεραπεία τῆς βλεννορροίας, νὰ λάβῃ ὁ πάσχων καθάρσιον (60 γραμμάρια κιτρικῆς μαγνησίας ἢ ὕδωρ Γιάννος) καὶ νὰ λάβῃ ἐν γενικὸν χλιαρὸν λουτρὸν διαρκείας 20—25 λεπτῶν τῆς ὥρας, τὸ ὁποῖον μάλιστα καλὸν εἶνε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ἡμέραν ἢ ἀνὰ δυο ἡμέρας.

Ἡ ὀρχίτις θὰ καταπολεμηθῇ διὰ τοῦ πάγου. Πρὸς τοῦτο τίθενται εἰς ἐπίτηδες κύστιν τεμάχια πάγου μικρὰ ὅσον λεπτοκάρυα καὶ ἡ κύστις κῦτη ἐφαρμόζεται καὶ τηρεῖται ἐπὶ τῶν ὀρχεων διηνεκῶς.

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πυρετός, ἐπιτρέπεται ὡς τροφή μόνον γάλα καὶ ζωμός. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ πυρετὸς παρέλθῃ, δέον ἡ τροφή νὰ ᾔνῃ ἐλαφρά, συγκειμένη ἐκ ροφημάτων (σουπας), ὠν μαλακῶν, ὀλίγου κρέατος κ.τ.λ.

Ὁ οἶνος, ὁ ζῦθος, τὰ ποτὰ κ.τ.λ. ἀπαγορεύονται.

Τῆς ὀρχίτιδος παρελθούσης, μένει μικρὰ ἐξόγκωσις καὶ πόνος κατὰ τὴν πίεσιν. Συνιστῶνται τότε ἐπαλείψεις δι' ἀλοιφῆς ὑδροαργύρου μετ' ἐκχυλίσματος εὐθαλείας κατὰ τὴν ἐξῆς συνταγὴν :

Λάβε : Τεφρὰς ὑδροαργυρικῆς ἀλοιφῆς 30 γραμ.

Ἐκχυλίσματος εὐθαλείας 3 »

Δι' ἐπαλείψεις καθ' ἐσπέραν τοῦ πάσχοντος ὀρχεως διὰ τεμαχίου ἀλοιφῆς μεγέθους μεγάλου φασιόλου.

Ἀνάγκη τέλος ὁ παθὼν ὑπὸ ὀρχίτιδος νὰ φέρῃ ἐπὶ χρόνον μακρὸν ἀναρτήρα (σουσπανσουάρ) πρὸς πρόληψιν τῶν υποτροπῶν.

Θεραπεία τῆς ὀνιχιάσεως καὶ παραονιχιάσεως.—

Τῶν ἐπιπλοκῶν τούτων ἡ θεραπεία ἀνήκει εἰς μόνον τὸν ἱατρόν, διὸ δὲν πραγματευόμεθα περὶ αὐτῆς.

Θεραπεία τῆς βαλανίτιδος καὶ βαλανοποσθίτιδος. — Ἡ ἐπιπλοκὴ αὕτη πρέπει ἐγκαίρως νὰ καταπολεμηθῇ, διότι, ἂν παραμεληθῇ, δυνατόν νὰ ἐπέλθωσι γάγγραινα, φλεβίτις, λεμφαγγεΐτις κτλ.

Πρέπει ὁ πάσχων τρεῖς τῆς ἡμέρας μετὰ προσοχῆς καὶ μὲ καθαράς τὰς χεῖρας νὰ ἀποκαλύπτῃ τελείως τὴν βάλανον καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ περίξ αὐτῆς τεμάχιον βάμβακος ἐμβραχὲν εἰς τὴν ἀκόλουθον διάλυσιν νιτρικοῦ ἀργύρου:

Λάβε :	Ὑδατος ἀπεσταγμένου.	.	.	30 γραμμάρια
	Νιτρικοῦ ἀργύρου.	.	.	50 ἑκατοστά

Ἐπειτα σύρει προσεκτικῶς πρὸς τὰ ἄνω τὸ δέριμα, ὥστε νὰ καλύψῃ πάλιν τὴν βάλανον, χωρὶς ὅμως νὰ συμπαρασύρῃ τὸν βάμβακα.

Ὅταν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καταβιβασθῇ τὸ δέριμα καὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ βάλανος, τότε πρέπει ἡ ἀνωτέρω διάλυσις νὰ ἐγχυθῇ μεταξὺ δέρματος καὶ βάλανου διὰ καταλλήλου σύριγγος.

Ἐὰν ἡ πάθησις μὴ ὑποχωρῇ ἢ ἐὰν εἶναι λίαν ἔντονος, ὥστε νὰ ἐπαπειλῇται γάγγραινα, τότε ἡ θεραπεία ἀφίσταται εἰς τὸν ἱατρόν.

Θεραπεία τῆς οὐρηθρίτιδος. — (Ἴδε περιγραφὴν θεραπείας ὀξείας βλεννορροίας).

Θεραπεία τοῦ βλεννορροϊκοῦ ρευματισμοῦ. — Εἶνε ἀπαράιτητον ὁ πάσχων ὑπὸ βλεννορροίας, ἅμα ὡς αἰσθανθῇ καὶ τὸν ἐλάχιστον πόνον εἰς τινα ἄρθρῳσιν, νὰ κατακλιθῇ, ἵνα οὕτω προλάβῃ εἰ δυνατόν μεγαλητέρους πόνους.

Ἐν ἀλατοῦχον καθάρσιον (ὕδωρ Γιάννος) εἶνε ἀπαράιτητον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Τὰ ἐκδόρια ἐπὶ τῆς πασχούσης ἀρθρώσεως εἶναι ὠφέλιμα· ἐπίσης δὲ ὠφελούσι καὶ αἱ περιτυλίζεις διὰ παχέος στρώματος βάμβακος καὶ ἡ συμπίεσις διὰ λωρίδων τσιρότου.

Τινὲς συνιστῶσι λουτρὰ πολὺ χλιαρὰ ἀπλᾶ ἢ θειοῦχα· ταῦτα ὅμως ἀποβαίνουσιν ὠφέλιμα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὀξείας περιόδου, ὅταν δηλαδὴ ἐξαλειφθῇ ἡ ἐξόγκωσις καὶ πᾶν ἄλλο φλογιστικὸν σύμπτωμα, μένει δὲ πόνος μόνον.

Ἐσωτερικῶς ὠφελεῖ τὸ σπειραϊκὸν νάτρον καὶ τὸ ἰωδιούχον κάλι (ὅταν οἱ πόνοι τείνωσιν εἰς χρονιότητα).

Λάβε : Σπειραϊκοῦ νάτρου 10 γραμ.
Ὑδατος 250 »

Νὰ λαμβάνῃ ὁ πάσχων 4—8 κοχλιάρια τῆς σούπας τὴν ἡμέραν.

Λάβε : Ἰωδιούχου καλίου 10 γραμμάρια
Ὑδατος 300 »

Νὰ λαμβάνῃ ὁ ἄρρωστος δύο κοχλιάρια τῆς σούπας τὴν ἡμέραν καὶ εἴτα 3 ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ 4.

Ὅταν παρέλθωσιν οἱ πόνοι, ἐνδέχεται νὰ μείνῃ δυσκίνησις τῶν ἀρθρώσεων καὶ δυσκαμψία. Ὁφελοῦσι τότε ἡ μάλαξις (μασάζ) καὶ λουτρὰ πολὺ χλιαρὰ θειοῦχα.

Θεραπεία τῆς βλεννορροϊκῆς ὀφθαλμίας καὶ τῆς ρευματικῆς ὀφθαλμίας.— Ἡ θεραπεία αὕτη πρέπει νὰ γείνη ὑπὸ ἱατροῦ, ἰδίως ἡ θεραπεία τῆς βλεννορροϊκῆς ὀφθαλμίας, ἥτις εἶνε ἐπιπλοκὴ φοβερά, ἀπαιτοῦσα ταχίστην τὴν ἐπέμβασιν.

Η ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Εἰς τὴν γυναῖκα ἡ βλεννόρροια προσβάλλει τὸ αἰδοῖον, τὸν κόλπον, τὴν οὐρήθραν καὶ τὴν μήτραν.

Αἰδοιῖτις.—Λέγοντες αἰδοιίτιδα ἐννοοῦμεν τὴν φλεγμονήν, ἥτις ἐδράζεται περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου, εἰς τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ χεῖλη τοῦ αἰδοίου. Αἱ πτυχαὶ τῶν μερῶν τούτων καλύπτονται τότε ὑπὸ λευκῆς τινος ὕλης ἀφθόνου καὶ τόσῳ στενῶς προσφυομένης, ὥστε ἀπαιτεῖται ἰσχυρὰ προστριβὴ διὰ ν' ἀποσπάσῃ τις αὐτήν. Ἀπαξ ἀφαιρεθείσης τῆς ὕλης ταύτης, ἥτις εἶνε κάκοσμος, φαίνονται τὰ μέρη ἐρυθρὰ ζωηρῶς, πιέζων δέ τις ἐπ' αὐτῶν παρατηρεῖ ἐκκρινομένην παχεῖάν τινα ὑπόλευκον ὕλην. Ὅταν δὲ ἡ φλεγμονὴ καταστῇ ἐντονωτέρα, ἡ ἐκκρινομένη ὕλη εἶνε ὀλιγώτερον ἀδρᾶ, ἀλλ' ἀφθονωτέρα· τὰ μικρὰ χεῖλη εἶνε τότε διωγκωμένα.

Ἡ αἰδοιίτις συχνότερον ὀφείλεται εἰς τὴν ρυπαρίαν καὶ τὰς διεγέρσεις, συνεπάγεται δὲ κνησμόν, ὅστις ἀναγκάζει τὰς πασχούσας νὰ ἐπιζητῶσι τὴν συνουσίαν ἢ νὰ αὐνανίζωνται.

Ἡ αἰδοιίτις δύναται νὰ προκύψῃ καὶ ἐκ τοῦ βλεννορροϊκοῦ μολύσματος, τότε δὲ εἶνε μεταδοτικὴ.

Προκειμένου περὶ τῆς ἀκαθαρσίας ὡς αἰτίας τῆς αἰδοιίτιδος, ὁ Γκερὲν λέγει ὅτι εἶδε γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ἐπλύνοντο, οὔτε μετὰ τὰ ἔμμηνα αὐτῶν. «Ὅλαι αἱ γυναῖκες, λέγει ὁ συγγραφεὺς οὗτος, ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς καθαριότητος, ἀλλ' ὅλαι δὲν ἔχουσι τὴν ἀνάγκην ταύτην εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες διὰ νὰ ᾧσι καθαραί, πρέπει νὰ πλύνωνται: πολλάκις τῆς

ἡμέρας· τοιαῦτα εἶνε αἱ μελαγχροῖναι κυρίως. Παρατηρητέον προσέτι, ὅτι γίνεται ἔκκρισις ἀρθρωνατότη ἀπὸ τῶν ἀδενίσκων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων εἰς τὰς γυναικας, αἵτινες ἀρέσκονται εἰς ἀσελγῆ ἀναγνώσματα καὶ εἰς ἐρωτικὰς σκέψεις.» Πᾶσαι αἱ προστριβαί, ἡ πορεία, ἡ ἱππασία, ἡ χρῆσις τῆς ραπτομηχανῆς, ἡ κατάχρησις τῆς συνουσίας, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ δυσαναλογία τῶν ὀργάνων δύναται νὰ προκαλέσῃ αἰδοιίτιδα. Εἰς τὰς παιδίσκας ἡ καθ' ἑξιν διέγερσις δύναται νὰ προσενηύσῃ τὴν νόσον, τὸ αὐτὸ δὲ ἀποτέλεσμα δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ ἡ ὀδοντοφυΐα.

Ἐκ πασῶν τῶν αἰτιῶν ἡ σημαντικωτέρα εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ ἐξίς τοῦ αὐνανιζεσθαι. Ἡ διέγερσις τῶν ὀργάνων, ὅλον ἐν ἀνανεομένη, συνεπάγεται συμφορήσιν τοῦ αἰδοίου, ἥτις ἐπιτείνεται ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἀνεπαρκοῦς καθαριότητος.

Ὅταν ἡ φλεγμονὴ οὐδὲν ἔχῃ τὸ εἰδικόν, παρέρχεται ἅμα ὡς λείψωσι τὰ προκαλέσαντα αὐτὴν αἰτία. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν βλεννορροϊκὴν αἰδοιίτιδα. Τὸ πῦον, ὅπερ ἐκρέει ἀπὸ τῆς οὐρήθρας καὶ τοῦ κόλπου, συντηρεῖ τὴν φλεγμονὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ ὀργάνου ἥτοι τοῦ αἰδοίου.

Κολπίτις.—Ἡ κολπίτις εἶνε φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου ὁμέρος τοῦ κόλπου, εἶνε δὲ κολπίτις ἀπλῆ καὶ βλεννορροϊκὴ.

Ἡ ἀπλῆ κολπίτις εἶνε συχνάκις συνέπεια διηνεκῶν διεγέρσεων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Αὕτη παρατηρεῖται εἰς κοράσια αὐνανιζόμενα· συνηθέστερον ὅμως ἐπέρχεται ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς ἀλλοτρίων σωμάτων ἐν τῷ κόλπῳ. Καὶ ἡ συχνὴ ἐπανάληψις τῆς συνουσίας, ἰδίως κατὰ τὴν προσέγγισιν τῶν ἐμμήνων, δύναται νὰ προκαλέσῃ φλεγμονὴν τοῦ κόλπου, ἥτις συχνότατα παρατηρεῖται εἰς νεάνιδας λίαν ἐνωρὶς νυμφευομένας.

Ἡ κολπίτις δύναται νὰ προέλθῃ καὶ ἐξ ἐρεθιστικῶν ἐγχύσεων καὶ ἐξ ἀκαθαρσίας, ὡς καὶ τῆς παρκατεταμένης ἐπαφῆς σπόγγου

π. χ. ἀφιεμένου ἐντὸς τοῦ κόλπου. Ἡ τοιαύτη κολπίτις τείνει εἰς ἰασιν, ἅμα ὡς λείψῃ τὸ προκαλέσαν τὸν ἐρεθισμόν αἷτιον.

Ἡ βλεννορροϊκὴ κολπίτις προέρχεται ἐκ μολυσμοῦ. Ἐξαγγέλλεται δὲ αὕτη διὰ καύσου, ἐντόνου ἐρυθρότητος, δι' ἐκκρίσεως βλεννοπυώδους ὕλης ἀφθόνου, χροιάς ὑποπρασίνης καὶ ὀσμῆς ἀηδοῦς. Αἱ πάσχουσαι βαδίζουσι μετὰ κόπου καὶ κáθηνται μετὰ πολλῶν προφυλάξεων. Καθίσταται δὲ ὁ πόνος ἐντονώτερος, ὅταν ἡ φλεγμονὴ τοῦ κόλπου ἐπεκταθῇ μέχρι τοῦ αἰδοίου, ὅτε πᾶσα ἐπιψαυσις εἶνε ἀλγεινὴ.

Ὅταν ἡ κολπίτις φθάσῃ εἰς παρακμὴν, παρυσιάζει μικρὰν μόνον ροήν, ἥτις, κατὰ τὸ λέγειν τῶν πλειοτέρων παρατηρητῶν, δὲν εἶνε μολυσματικὴ, ἥτις ὁμως παρετηρήθη ὅτι καθίσταται τοιαύτη ἐν καιρῷ τῶν ἐμμήνων.

Ὁ Γκερὲν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀναφέρει τὴν ἐπομένην περίπτωσιν:—«Γυνὴ τις ἔπαθε βλεννόρροϊαν ἐκ τοῦ συζύγου αὐτῆς. Ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὰ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ παραγγελθέντα, ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἰαθῇ· τότε δὲ ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπέθανεν. Ὡς πολλὰ γυναικες, αἵτινες οὐδέποτε ἔπαθον ὑπὸ ἀφροδισίων νοσημάτων, οὕτω καὶ ἡ κυρία αὕτη παρετήρει ὅτι τὰ λευκόρρουχα αὐτῆς ἐκηλιδοῦντο πρὸ τῶν ἐμμήνων καὶ μετ' αὐτά, ὅτι ὁμως κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν δύο κατὰμηνίων περιόδων διάστημα οὐδεμίαν εἶχε ροὴν βλεννορροϊκὴν ἢ λευκορροϊκὴν. Τρία ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς ἡγάπησεν ἐμμηνῶς ἄνδρα ἑγγαμὸν, καίτοι δ' ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς, ὑπέκυψεν ὁμως τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπαυσαν τὰ ἐμμηνα. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐραστοῦ, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ἐρωμένης του. Διέγνωσεν παρυσυὺς βλεννόρροϊαν χαρκακτηριζομένην διὰ πόνου κατὰ τὴν οὐρήθραν καὶ ροῆς βλεννοπυώδους ὕλης ὑποκιτρίνης. Οὕτως ἐβεβαίωσα τὸν ἄρρωστον, ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ γυνή, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη, ἔπασχεν ὑπὸ βλεννορροίας.

«Τὴν ἐπιούσαν ἦλθε παρ' ἐμοὶ νεαρὰ γυνὴ ζήτουσα νὰ ἐξετάσω αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, ἐκ τῆς ἐπιμονῆς δ' αὐτῆς ὑπώπτευσα ὅτι ἦτο ἡ γυνή, τὴν ὁποῖαν κατηγόρησα τὴν προτεραίαν ὡς πάσχουσαν εἰς τὸν ἐραστὴν της. Πιέζων τὸν χαλινὸν διὰ τοῦ δακτύλου δὲν εἶδον ἐκρέοντα οὔτε πῦον, οὔτε βλεννώδες ὑγρόν· ἐξετάζων τὴν οὐρήθραν οὔτε ἐρυθρότητα οὔτε ροὴν παρετήρησα. Ἐξήτασα διὰ τοῦ μητροσκοπίου καὶ εἶδον ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου ὀλίγην βλένναν λευκὴν, μὴ διαφέρουσαν κατ' οὐδὲν τῆς βλέννης, τὴν ὁποῖαν ἐκκρίνει εἰς τὰς παρθένους ὁ βλεννογόνος ὑμὴν τοῦ κόλπου. Ἡ κυρία αὕτη εἶχε διανύσει ἐφ' ἀμάξης πλέον τῆς μιᾶς λεύγης, ἵνα ἔλθῃ πρὸς με· εἶχεν ἐνδυσθῇ πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας, οὐδεμίᾳ δὲ κηλὶς ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὑποκάμισον αὐτῆς.

«Εἶπον εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἐρωτήσασάν με περὶ τῆς καταστάσεώς της, ὅτι δὲν ἔπασχε ποσῶς. Μοὶ ὠμολόγησε τότε ὅτι ἦτο ἡ γυνή, τὴν ὁποῖαν ὑπώπτευσα καὶ πικρῶς κλαίουσα μοὶ ἔλεγε πόσον ἦτο δυστυχὴς διὰ τὸ κακόν, ὅπερ εἶχε προξενήσει. Μοὶ ὠμολόγησε τὴν βλεννόρροϊαν, τὴν ὁποῖαν ἔπαθεν ἐκ τοῦ συζύγου της καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι τὴν νόσον τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς δύναται νὰ ἐξηγήσῃ μόνον ἐκ τῆς λευκορροίας, τὴν ὁποῖαν παρουσίᾳζε μετὰ τὰ ἔμμηνα.

«Ἡ ἐξηγήσις αὕτη δὲν μοὶ ἐφάνη ἐπαρκής, καίτοι ἡ συνουσία ἔλαβε χώραν τὴν ἐπιούσαν τῆς παύσεως τῶν ἐμμήνων. Προέβην εἰς νέαν ἐξέτασιν, τότε δὲ πιέζων ἐπὶ τῆς οὐρήθρας, διὰ τοῦ δακτύλου, εἰσαχθέντος εἰς τὸν κόλπον, εἶδον ἐκρεῦσαν μικρὸν σταγονίδιον λευκῆς βλέννης, ὅπερ βεβαίως ἦτο τὸ ὑπόλειμμα τῆς παλαιᾶς βλεννορροίας, καὶ ὅπερ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ μεταδώσῃ τὴν βλεννόρροϊαν».

Ἐὰν ἡ ἀλαζονία ἀρκῇ εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν πάσχοντα ὑπὸ βλεννορροίας, ἵνα ἐπιζητήσῃ νὰ πείσῃ ἑαυτὸν καὶ τὸν ἱατρὸν ὅτι συνευρέθη μετὰ γυναικὸς ἐντίμου, δὲν ἔχει ὅμως οὕτω καὶ εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πάσχει.

Μὴ διακρίνουσας τὴν βλεννορροϊκὴν ροὴν ἀπὸ τῆς λευκορροίας, ὅταν κατηγοροῦσιν αὐτήν, ὑπερασπίζει ἑαυτὴν μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεταδώσῃ νόσημα.

Ὅταν γνωρίζῃ ὅτι πάσχει καὶ δὲν θέλῃ, νὰ φανῇ ὅτι μετέδωκε βλεννόρροϊαν ἐν ἐπιγνώσει τοῦ πράγματος, ἐπικαλεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν ροήν, ἥτις παρκτηρεῖται μετὰ τὰ ἔμμηνα, καὶ αὐτὴν ὁμολογεῖ ὡς τὴν αἰτίαν τῆς νόσου, τὴν ὁποῖαν μετέδωκεν.

Οὐρηθρίτις.— Ἡ οὐρηθρίτις εἴτε εἶναι ἀπλῆ καὶ τότε προέρχεται ἐξ αἰτίας ἀπλῶς ἐρεθιστικῆς, εἴτε εἶναι μολυσματικὴ καὶ τότε ὀφείλεται εἰς βλεννόρροϊαν.

Ἡ ἀπλῆ οὐρηθρίτις εἶναι σπανιωτάτη εἰς τὴν γυναικῆ, ἐνῶ τοῦναντίον εἰς τὸν ἄνδρα συχνάκις ἐπέρχεται αὕτη ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς καθετῆρος ἢ ἀλλοτρίου σώματος ἢ καὶ ἐξ ἐνέσεως τινος ὀτυπτικῆς, γενομένης προφυλακτικῶς ἐπὶ ὑπόπτου συνουσίας.

Εἰς τὴν γυναῖκα σπανία εἶναι ἡ εἰσαγωγή ἀλλοτρίων σωμάτων εἰς τὴν οὐρήθραν, δυνατόν ὅμως ἡ οὐρηθρίτις νὰ προκληθῇ ἐκ τινος ἐνέσεως τοῦ κόλπου πολὺ ἐρεθιστικῆς ἢ ἐκ τινος πλύσεως τοῦ αἰδοίου.

Ἡ μολυσματικὴ οὐρηθρίτις ἢ οὐρηθρικὴ βλεννόρροια εἶναι σπανιωτέρα εἰς τὴν γυναῖκα ἢ τὸν ἄνδρα, καθότι ἡ γυναικεία οὐρήθρα δὲν ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς τὴν βλένναν τοῦ ἀνδρικοῦ πέους. Ἐπὶ τούτου ὁ Γκερέν λέγει τὰ ἐξῆς: «Δέχομαι ὅτι ἡ κολπικὴ βλεννόρροια δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ οὐρηθρίτιδος, ἂν ἡ ἄρρωστος ὑποβληθῇ εἰς θεραπείαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νόσου· ἐν τῇ ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κολπικὴ βλεννοπυώδης ὕλη συναντῶσα τὰ ἐραπτόμενα ἀλλήλων μικρὰ χεῖλη ἀνέρχεται διὰ τῶν συγκεκολλημένων ἐπιφανειῶν αὐτῶν καὶ οὕτως ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ οὐρηθρικὸν στόμιον· διὰ τοῦ μηχανισμοῦ τούτου θάσσον ἢ βράδιον ἢ φλεγμονὴν μεταδίδεται εἰς τὸν βλεννογόνον τῆς οὐρήθρας».

Ἡ νόσος ἐκδηλοῦται διὰ κνησμοῦ οὐρηθρικοῦ, ἐλαφροῦ καύ-

σου, ὑπερβαλλούσης εὐαισθησίας κατὰ τὴν οὖρησιν· τὴν δὲ ἐπο-
μένην τὰ φαινόμενα ταῦτα συνοδεύονται ὑπὸ ροῆς βλεννοπυώδους
ὕλης.

Μητρῖτις.—Ἡ βλεννορροϊκὴ μητρῖτις εἶναι σχετικῶς σπα-
νία. Ἡ νόσος ἐξαγγέλλεται δι' ἐντόνου κακουχίας καὶ πυρετοῦ
ἰσχυροῦ· αἱ πάσχουσαι αἰσθάνονται βάρος καὶ πόνον κατὰ τὴν
κοιλίαν καὶ τὸ ὑπογάστριον. Ὁ πόνος οὗτος διακλαδίζεται καθ'
ἅπασαν τὴν κοιλίαν καὶ τὴν ἔδραν, ἐνίοτε δ' ἐπεκτείνεται μέχρι
τῶν μηρῶν.

Ἡ ὀξεία βλεννορροϊκὴ μητρῖτις ἰᾶται εὐκόλως, ὅταν περιορίζη-
ται εἰς τὸν βλεννογόνον ὑμένα τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας, παρέρ-
χεται μάλιστα ταχέως διὰ δραστηρίας θεραπείας, διευθυνομένης,
κατὰ τῆς κολπίτιδος. Ἐνίοτε ὁμως εἶναι ἐπίμονος, καθίσταται
χρονία ἢ παρουσιάζει παροξύνσεις. Ἐντεῦθεν ἡ διάρκειά τῆς νόσου
εἶναι διαφορωτάτη· καὶ ὅτε μὲν διαρκεῖ ἡμέρας τινάς, ὅτε δὲ πα-
ρατείνεται ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων
εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεταδοτικὴ.

Ὁ Μαρτινὼ λέγει ὅτι αἱ βλεννορροϊκὴ μητρῖτις δύναται νὰ
μεταπέσῃ εἰς χρονιότητα εἴτε διότι ἐντοπίζεται εἰς τοὺς ἀδενίσκους
τοῦ ὀργάνου, εἴτε διότι ὑπάρχει πάθησις τῆς ιδιοσυστασίας.
Εἰς τὴν νόσον ταύτην τῆς ιδιοσυστασίας δέον εἰς τὰς πλείστας τῶν
περιπτώσεων ν' ἀποδοθῶσιν ἡ ἐπιμονὴ τῆς παθήσεως καὶ τὸ ἀλυ-
σιτελὲς τῆς θεραπείας... Πολλάκις μοι συνέβη ν' ἀνεύρω εἰς ἄνδρα
τὴν προέλευσιν βλεννορροίας μεταδοθείσης ὑπὸ γυναικός, ἥτις ἔθε-
ώρει ἑαυτὴν ἰαθεῖσαν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἥτις οὔτε ὑπώπτευσεν
ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ μεταδώσῃ βλεννόρροϊαν. Εἰς τὰς περιπτώσεις
ταύτας ἐβεβαίουν τὴν ὑπαρξιν βλεννορροίας τῆς μήτρας, ἥτις ἐκ
τῶν ἐμμήνων ἢ ἐξ ἐπανειλημμένων συνουσιῶν εἶχε παροξυνθῇ».

Ἐκβλασθήσεις (ὑπερσαρκώσεις).—Εἰς τὴν γυναικῶν αἱ
βλεννόρροια

ἐκπλαστήσεις ἔχουσι μορφήν ποικίλλουσιν ἐπ' ἄπειρον· ὅτε μὲν αὗται εἶναι νηματοειδεῖς, ὅτε δὲ ἀκανονίστως κυκλικαί, ὅτε δὲ πεπλατυσμέναι καὶ κροσσωταὶ κατὰ τὰ χεῖλη αὐτῶν καὶ ἄλλοτε ὁμοιάζουσι πρὸς ὄγκους ἔχοντας μορφήν βυτομούρων. Συχνάκις ἐνούμεναι πρὸς ἀλλήλας ἀποτελοῦσι μάζας ὁμοιάζουσας πρὸς ἀνθοκράμβην καὶ τότε εἴτε ἔχουσι κοινὸν τὸν μίσχον, εἴτε κεχωρισμένως ἐκάστη προσφύονται εἰς τὸ τοίχωμα.

Αἱ ἐκπλαστήσεις φύονται εἰς τὸ αἰδοῖον, εἰς τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ χεῖλη, εἰς τὴν κλειτορίδα καὶ εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου. Φύονται προσέτι εἰς τὸ ἐγγὺς τοῦ αἰδοίου δέρμα, εἰς τὸν τράχηλον τῆς μήτρας, εἰς τὸν δακτύλιον καὶ εἰς τὸ στόμιον τῆς οὐρῆθρας.

Ὅταν αἱ ἐκπλαστήσεις ᾖναι εὐμεγέθεις, ἡ ἄρρωστος μόλις δύναται νὰ βαδίζη· πᾶσα προστριβὴ εἶναι ἀλγεινὴ καὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡ κατὰκλισις εἶναι ἐφικτὴ μόνον ἡμικεκαμμένων ὄντων τῶν σκελῶν.

Αἱ ἐκπλαστήσεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γεννῶνται ἐκ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας τῶν ἐκκρίσεων, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι συχνότεραι εἰς τὴν γυναῖκα, ὅπερ εὐνόητον, γνωστοῦ ὄντος ὅτι, καὶ ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει, τὸ αἰδοῖον καὶ ὁ κόλπος εἶναι ἔδρα ἐκκρίσεως δαφίλους.

Θεραπεία τῆς βλεννορροίας εἰς τὴν γυναῖκα.

Θεραπεία τῆς αἰδοιίτιδος.—«Καθαριότης καὶ ἀντισηψία», εἰς τὸ παράγγελμα τοῦτο δύναται τις εἰπεῖν ὅτι συνοψίζεται ἡ θεραπεία τῆς αἰδοιίτιδος. Διὰ τοῦτο ἡ ἄρρωστος δεόν νὰ ἐνεργῇ πλύσεις τῶν ἐξωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων δι' ἀντιση-

πτικῆς τινος διαλύσεως, π. χ. βορικοῦ ὀξέος διαλελυμένου εἰς ὕδωρ ὡς ἐξῆς:

Λάβε· Βορικοῦ ὀξέος 12 γραμμάρια
 Ὑδατος ἀπεσταγμένου. . . 400 »

Διαλυθήτω. Διὰ πλύσεις τρίς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας. Εἶναι ἀνάγκη προσέτι τὰ πάσχοντα μέρη νὰ μὴ ἐφάπτωνται ἀλλήλων ἵνα μὴ προστρίβωνται. Πρὸς τοῦτο τίθεται μετὰ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων χειλέων τεμάχιον βάμβακος ἐμβραχέντος εἰς τὴν ἀνωτέρω διάλυσιν ἢ καὶ γάζης ἐπίσης ἀντισηπτικῆς.

Ἐὰν ἡ φλεγμονὴ ᾖ λίαν ἔντονος, ἡ δὲ πάσχουσα ταλαιπωρῆται πολὺ ἐκ τῶν πόνων, τότε ὠφελοῦσι γενικὰ πολὺ χλιαρὰ λουτρά καὶ ἐδρόλουτρα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἄρρωστος πρέπει νὰ μένῃ κλινήρης.

Τῆς φλεγμονῆς ἐπιμενούσης, δύνανται τις, ἵνα ἐπισπεύσῃ τὴν ἱασιν, νὰ καταφύγῃ εἰς τοπικὰς ἐπαλείψεις διὰ διαλύσεως νιτρικοῦ ἀργύρου ὡς ἐξῆς:

Λάβε· Νιτρικοῦ ἀργύρου κρυσταλλικοῦ. . . 1 γραμμάριον
 Ὑδατος ἀπεσταγμένου. 40 »

Δι' ἐπαλείψεις δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἐπὶ 3—4 ἡμέρας μόνον.

Θεραπεία τῆς κολπίτιδος.—Καὶ ἐπὶ κολπίτιδος συνιστᾶται ἀνεσις καὶ ἄκρα καθαριότης. Ὁφελοῦσι καὶ ἐνταῦθα τὰ πολὺ χλιαρὰ γενικὰ λουτρά. Πρέπει ὅμως τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ νὰ εἰσχωρῇ καὶ εἰς τὸν κόλπον, ὅπερ ἐπιτυγχάνει ἡ πάσχουσα εἰσάγουσα, ἐνῶ εὐρίσκεται ἐν τῷ λουτρῷ, ἐντὸς τοῦ κόλπου, σωλῆνα διάτρητον ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατεσκευασμένον.

Αἱ ἀντισηπτικαὶ ἐγχύσεις εἶναι ἀπαραίτητοι· γίνονται δὲ αὐταὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀναγραφείσης διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος, δις τῆς ἡμέρας τοῦλάχιστον.

Ἀξιοσύστατον ἐνταῦθα εἶναι καὶ τὸ προταργόλ.

Λάβε: Προταργόλ. . . .	5	γραμμάρια
Ὑδατος ἀπεσταγμένου ψυχροῦ...	1000	»

Εἰς μέλαν δοχεῖον. Διὰ πλύσεις τοῦ κόλπου.

Διὰ τῆς τοιαύτης θεραπείας ἡ κολπίτις θεραπεύεται. Ἐάν ὅμως ἐπιμένῃ ἐπὶ μακρόν, τότε δεόν νὰ γείνωσι καυτηριάσεις, ταύτας ὅμως θὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἰατρός.

Θεραπεία τῆς οὐρηθρίτιδος.—Ἡ θεραπεία τῆς οὐρηθρίτιδος τῆς γυναικὸς εἶναι οἷα καὶ ἡ ἐπὶ ἀνδρὸς ἐφαρμοζομένη (ιδίως δι' ἐνέσεων διαλύσεως προταργόλ).

Θεραπεία τῆς μητρίτιδος.—Ἡ θεραπεία τῆς μητρίτιδος γίνεται κυρίως διὰ πλύσεων τῆς κοιλότητος τῆς μήτρας, τὰς ὁποίας μόνον ὁ ἰατρός δύναται νὰ ἐκτελέσῃ. Ἀναφέρομεν οὐχ ἥττον τὸ ἐπόμενον μέσον, ὅπερ ἀπεδείχθη λυσιτελέστατον: Εἰσάγεται ἐν τῇ κοιλότητι βύσμα γάζης ἰωδοφορμιούχου ἐμβεβρεγμένον διὰ τῆς ἐπομένης διαλύσεως καὶ ἀφίεται ἐπὶ 4 ἡμέρας.

Λάβε: Προταργόλ. . . .	10	γρραμμάρια
Ὑδατος ἀπεσταγμένου ψυχροῦ. . . .	90	»

Εἰς μέλαν δοχεῖον.

Καὶ ἐπὶ μητρίτιδος ὠφελουσι τὰ πολὺ χλιαρὰ γενικὰ λουτρά καὶ τὰ ἐδρόλουτρα.

Θεραπεία τῶν ἐκβλαστήσεων.—Αἱ ἐκβλαστήσεις δεόν νὰ ἐκτμηθῶσι καὶ νὰ καυτηριασθῶσι, ὅπερ εἶναι ἔργον τοῦ ἰατροῦ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΦΕΞΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ὁ Γέρω-Μαρτέν (Κορμών καὶ Γκρανζέ) Δράμα. Πράξεις 3.	Δρ.	1.20
Τόσκα (Victorien Sardou) Δράμα Πράξεις 3.	Δρ.	1.—
Οἱ Βρυκόλακες (Ἑνρικ Ίψεν) Δράμα. Πράξεις 3.	Δρ.	1.—
Ἡ Λύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα (Δ.Κόκκου). Κωμειδύλ. Πρ.3.	Δρ.	—.80
Ὁ μακαρίτης Τουπινέλ (Bisson). Κωμ. Διασκευὴ Ν. Λάσκαρη.	Δρ.	1.—
Ἡ Τιμὴ (Sudermann) Δράμα. Πράξ. 3. Μετάφρ. Χ. Ἀννίνου.	Δρ.	1.—
Πατρίς I (Sardou) Δράμα. Πρ 5. Μετάφρ. I. Καμπούρογλου.	Δρ.	1.20
Ἡ Καραντίνα (Ν. Λάσκαρη). Κωμωδία. Πράξεις 3.	Δρ.	1.20
Αἱ δύο Ὀρφαναὶ (D'Ennery) Δράμα. Πράξ. 5. Μετ. Δ. Λάμπρου.	Δρ.	1.20
Κωμωδίαὶ Μονόπρακτοι (Ν. Λάσκαρη).	Δρ.	1.20
Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας (Calderon) Δράμα. Πράξεις 3.		
Μετάφρασις I. Καμπούρογλου	Δρ.	.—
Ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας (Κορομηλᾶ). Εἰδύλ. Πρ. 5.	Δρ.	1.20
Νὰ τὸ λέμε; (Labiche) Κωμωδία Πράξ. 3. Μετ. Ν. Λάσκαρη.	Δρ.	1.—
Μονόλογοι—Καλαποθάκη—Δημητρακοπούλου—Δεληκατερίνη—		
Λάσκαρη—Καλογεροπούλου—Κοτσελοπούλου.	Δρ.	—.80
Οἱ δύο Λοχταὶ (B. Daubigny). Δράμα. Πράξεις 3.	Δρ.	1.00
Ἡ Στρίγγλα (Ν. Ἀντωνοπούλου) Δραματ. εἰδύλ. Πράξ. 4.	Δρ.	—.80
Οἱ Ἄτιμοι (Rovetta) Δράμα. Πράξ. 3. Μετάφρ. Χ. Ἀννίνου.	Δρ.	—.80
Ὁ Καπετὰν Γιακουμῆς (Δ. Κόκκου). Κωμειδύλ. Πράξ. 4.	Δρ.	1.20
Ἡ Φαιδώρα (Vict. Sardou) Δράμα. Πράξεις 4.	Δρ.	1.20
Ἡ Γκόλφω (Σπ. Περεισιάδου). Δράμα εἰδυλλιακόν. Πράξεις 5.	Δρ.	1.20
Μαλλὰ Κουβάρια (Νικ. Λάσκαρη). Κωμωδία. Πράξεις 3.	Δρ.	1.40
Ὁ Στυρὸς (Ἰω. Νικολάρα) Δράμα. Πράξεις 3.	Δρ.	—.60
Ἡ Χάιδω (Π. Μελισσιώτου) Δραματικὸν εἰδύλλ. Πράξ. 3.	Δρ.	—.80
Ἡ Θεία τοῦ Καρόλου (Brandon) Κωμ. Πράξ. 3. Μετ. Ἀννίνου.		1.—
Ὁ Γαμβρός μας (Λάσκαρη καὶ Γιαννουκάκη) Κωμωδ. Πράξ. 3.		1.20
Ντροπαλὸς ἐρωτευμένος (Καμπούρογλου καὶ Λάσκαρη) Κωμ.		—.60
Σαμπινιὸν χωρὶς νὰ θέλῃ. Κωμωδ. Πράξ. 3. Μετ. Λάσκαρη.		1.40

- Ἡ Μήδεια (Σουβορίν) Δράμα. Πράξ. 4. Μετάφρ. Κ. Κοχόλη. Δρ. 120.
- Ἡ Λαμπαδοδρομία (Π. Ἐρβιέ) Δράμα. Μετ. Ἡλ. Βεργοπούλου. 1.20
- Ἐρωτος Θρίαμβος (Giacosa) Μῦθος δραματικός. Μετάφρασις
Ἀγνησιλάου Γιαννοπούλου, ἡπειρώτου. Δρ. —.60
- Τὸ Σπίτι τῆς Κούκλας (Ίψεν) Δράμα Πράξ. 3. Μετ. Γιαννουκάκη. 1.40
- Ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς (Sejour) Δράμα. Πρ. 4 μετὰ Προλόγου. Δρ. 1.20
- Θυμιούλα ἢ Γαλαξειδιώτισσα (Μεϊνισσιώτου) Δραμ. εἰδύλ. Πρ. 3. —.80
- Μάρκελλα (Πολ. Δημητρακοπούλου) Τραγωδία. Πράξεις 4. Δρ. 1.20
- Οἱ Ἰακωβῖται (Fr. Corré) Δράμα. Πράξ. 5 Μετ. Τσοκοπούλου 1.—
- Νῦξ Ἐλεημοσύνης (Ἰω. Βουλοδήμου) Δράμα. Πράξεις 3. Δρ. 1.—
- Ὁ Ράπτης τῶν Κυριῶν (Feydeau) Κωμ. Πρ. 3. Μετ. Γιαννακάκη 1.2
- Ἀπὸ τῆ Γῆ ἔς τὸν Οὐρανὸν (Δημητρακοπούλου) Κωμ. Πράξ. 3. 1.20
- Κωμωδίαί (Ν. Ι. Λάτκαρη).—Σειρὰ Δευτέρα. Δρ. 1.—
- Ἡ Λοκαντιέρα (C. Goldoni) Κωμ. Πράξ. 3. Μετ. Ποριώτη. Δρ. 1.40
- Ὁ Δὸν Κιχώτης (Στρατηγοπούλου) Ἰλαροτραγῶδ. Πράξ. 5. Δρ. 1.40
- Ὁ Μπάρμπα-Λινάρδος (Δ. Κόκκου) Κωμειδύλ. Πράξ. 3. Δρ. 1.—
- Τὸ Στοιχεῖο (Calderon) Δράμα εἰς Ἡμέρας 3. Μετ. Καμπούρογλου 1.—
- Ὁ Ἰππότης τῆς Ὀμύχλης (D'Ennery) Δράμα. Πράξ. 5. Δρ. 1.40
- Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης (Μολιέρου) Κωμ. Πράξ. 3. Δρ. —.80
- Γιὰ τὴν Τιμὴν (Χρ. Χρηστοδασίλη) Τραγωδία. Πράξ. 4. Δρ. 1.—
- Νικηφόρος Φωκᾶς (Π. Δ. Ζάνου) Τραγωδία. Πράξεις 3. Δρ. 1.20
- Ἡ Χήρα (H. Meilhac καὶ Halevy) Κωμωδία Πράξ. 3. Δρ. 1.—
- Δραμὰττα (Νικ. Ι. Λάσκαρη). Νὰ μὲ Ζηλεύης.—Οἱ Ἐντιμοί.
—Τὸ Μουσωλεῖον. Δρ. 1.—
- Τὸ Μπαλόνι (J. Darnley καὶ G. Fenn) Κωμωδ. Πράξ. 3. Δρ. 1.20
- Ταρτοῦφος (Μολιέρου) Κωμωδία. Μετάφρ. Ι. Σκυλίσση. Δρ. 1.40
- Πίκ-Νίκ (Ν. Ι. Λάσκαρη καὶ Γ. Κ. Πῶπ) Κωμωδ. Πράξ. 3. Δρ. 1.20
- Ὁ Πολιτικὸς Ἀνεμόμυλος (Gondinet) Κωμ. Διασκ. Ν. Λάσκαρη. —60
- Γένος καὶ Καρδία (Π. Δ. Ζάνου) Δράμα. Πράξεις 4. Δρ. —.80
- Ὁ μνηστὴρ τῆς Ἀρχοντούλας (Ἄλ. Ρ. Ραγκαβῆ) Κωμ. Δρ. —.80

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

1. **Μαγικά Παιγνία** ἤτοι πειράματα ἐκ τῆς Φυσικῆς, ἐκτελού-
μενα διὰ προχείρων οἰκιακῶν σκευῶν, ὡς καὶ τὰ Μυστήρια
τῶν Μάγων καὶ Ταχυδακτυλουργῶν. Μετὰ εἰκόνων. Δρ. 1.20
2. **Παιγνία Συναναστροφῶν** ἤτοι θαυματουργὰ παιγνιόχαρτα,
πασιέντσαι, παντοῖα παιγνίδια καὶ διάφορα προβλήματα,
πρὸς διασκέδασιν τῶν οἰκογενειῶν. Μετὰ εἰκόνων. Δρ. 1.40
3. **Ζατρίκιον (Σκάκι)**. Νέα μέθοδος διδάσκουσα τὸ παιγνίδιον
τοῦ ζατρίκιου ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν. Μετὰ εἰκόνων. Δρ. 1.40
4. **Νεωτέρα Χαρτομαντεία καὶ Χειρομαντεία** ἢ τέχνη τοῦ
ρίπτειν τὰ χαρτῖα καὶ προμαντεύειν τὸ μέλλον ἐκ τῆς χει-
ρὸς. Μετὰ δύο ὁλοσελίδων πινάκων. Δρ. 1.—
5. **Ντάμα καὶ Τριώδιον**. Νέα μέθοδος διδάσκουσα τὸ παιγνί-
διον τῆς Ντάμας καὶ τοῦ Τριωδίου ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν. Μετὰ
πλείστων εἰκόνων ἐπεξηγηματικῶν τοῦ χειμένου Δρ. 1.20
6. **Σφαιριστήριο (Μπιλιάρδο)**. Νέα μέθοδος διδάσκουσα τὸν
τρόπον τοῦ παίζειν Μπιλιάρδο ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου. Μετὰ
πλείστων εἰκόνων ἐπεξηγηματικῶν τοῦ χειμένου. Δρ. 1.20

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

• ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

- Νόρμα** (Norma). Λυρική τραγωδία εἰς δύο πράξεις. Μουσική Β. Βελλί-
νη. Στίχοι Φελίτσε Ρομάνη. Δρ. 0.50
- Λουκία τοῦ Λαμμερμούρ** (Lucia di Lammermoor). Τραγικὸν δράμα
εἰς δύο μέρη. Μουσική Γαστάνου Δονιζέττη. Στίχοι Σ. Καμμαράνου.
- Χορὸς προσωπιδοφόρων** (Un Ballo in Maschera). Μελόδραμα εἰς
3 πράξεις. Μουσική Ἰωσήφ Βέρδη. Δρ. 0.50
- Ἡ Ὑπνοδάτις** (La Sonnambula). Μελόδραμα εἰς 2 πράξεις. Μουσική
Δικεντίου Βελλίνη. Στίχοι Φελίτσε Ρομάνη. Δρ. 0.50
- Ὁ Ραψωδὸς** (Il Trovatore). Μελόδραμα εἰς 4 πράξεις. Μουσική Ἰωσήφ
Βέρδη. Στίχοι Σ. Καμμαράνου. Δρ. 0.50
- Ἡ Τραδιάτα** (La Traviata). Μελόδραμα εἰς 4 πράξεις. Μουσική Ἰω-
σήφ Βέρδη. Στίχοι Φ. Πιάβε. Δρ. 0.50
- Ἄϊδα** (Aida). Μελόδραμα εἰς 4 πράξεις. Μουσική Ἰωσήφ Βέρδη. Στί-
χοι Ἀντωνίου Γκισλαντσόνη. Δρ. 0.50

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ KUNTZE

- Ο Έλλην ἐν Γαλλίᾳ ἢ Ἑλληνογαλλικοὶ Διάλογοι
μετὰ τῆς προφορᾶς τῶν Γαλλικῶν λέξεων δι' ἑλληνικῶν
χαρακτήρων. Δρ. 1.—
- Ο Έλλην ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ἢ Ἑλληνοαγγ-
λικοὶ Διάλογοι μετὰ τῆς προφορᾶς τῶν Ἀγγλικῶν λέ-
ξεων δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων. Δρ. 1.—
- Ο Έλλην ἐν Γερμανίᾳ ἢ Ἑλληνογερμανικοὶ Διάλο-
γοι μετὰ τῆς προφορᾶς τῶν Γερμανικῶν λέξεων δι' ἑλληνι-
κῶν χαρακτήρων. Δρ. 1.—
- Ο Έλλην ἐν Ἰταλίᾳ ἢ Ἑλληνοἰταλικοὶ Διάλογοι
μετὰ τῆς προφορᾶς τῶν Ἰταλικῶν λέξεων δι' ἑλληνικῶν
χαρακτήρων. Δρ. 1.—
- Ο Έλλην ἐν Τουρκίᾳ ἢ Ἑλληνοτούρκικοι Διάλογοι
(δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων) Δρ. 1.—
- Ο Έλλην ἐν Ρωσσίᾳ ἢ Ἑλληνορωστικοὶ Διάλογοι
(δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων) Δρ. 1.—
- Ο Έλλην ἐν Ρουμανίᾳ ἢ Ἑλληνορουμανικοὶ Διά-
λογοι (δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων) Δρ. 1.—
- LE FRANÇAIS EN GRÈCE ἢ Γαλλοελληνικοὶ Διάλογοι Δρ. 1.—
- DER DEUTSCHE IN GRIECHENLAND ἢ Γερμανοελληνικοὶ Διά-
λογοι Δρ. 1.—
- THE ENGLISH IN GREECE ἢ Ἀγγλοελληνικοὶ Διάλογοι Δρ. 1.—
- ITALIANO IN GRECIA ἢ Ἰταλοελληνικοὶ Διάλογοι Δρ. 1.—